

ספר זוהר על התהלים תיקון הכללי

עם פירוש הזוהר השלם
לקוטי שושנים מתוך ספרי הזוהר הקדוש, תיקוני
זוהר, זוהר חדש,
מבארים בלשון הקודש שיהיה שוה לכל נפש.

לימוד ואמירת התהלים בספר הזה מסגלים: לפתח שערי
שמים, לברכה והצלחה, למציאת חן, לשמירה, לרפואה,
לפרנסה טובה, להכניע הקלפות, שתשמע תפלתו לחיים
טובים, לזרע של קיימא, ליוצא לדרך, ליוצא למלחמה,
למקשה לילד, להצלחה במשפט, לבטל גזרות קשות, להנצל
מעין הרע, להסיר הפחד, להכניע אויביו, להינצל מטמאה,
לתקון הברית, לפתיחת הלב, לתשובה שלמה, לקרב הגאולה,
ולהצלחה, ולכל הישועות.

יצא לאור על ידי
מפעל הזוהר העולמי, נחל לכיש בית שמש
ח"י תמוז תשע"ב לפ"ק

הוצאת:

**שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"
מפעל עולמי להצלת הדת**

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

הקדמה לזוהר תהלים - תיקון הפללי

פרק א

בזה תלוי כל גאולתינו ופדות נפשנו

'תברך ה'בורא ו'תנשא ה'אדון, א'לקי ה'עליונים י'פארו ה'תחתונים, א'שר ד'וד נ'אמן ו'ראו וישמחו. ואודה את ה' בתוך קהל ועדה שהחני והגיעני לראות את ספר "זוהר תיקון הפללי" על מעלת אמירת תהלים וזוהר, תמידים כסדרם לטהרת הלב ולהתם כל פשע, ובזה יתעוררו ויתלהבו הלבבות ברשפי אש שלהבת י-ה אהבת ה' תברך שמו לעד, כי בזה תלוי כל גאולתינו ופדות נפשנו, ואקנה פי בספר זה ימצא כל מבקש את חפצו, כי בספר תהלים צפונים כל אוצרות החכמה והמדע חכמה עלאה ותתאה, הגלויים והנסתרות, וכל ספרי מוסר שיצאו לעולם כמעט הכל מרמז בספר תהלים, ואין דבר חכמה ומדע בעולם אשר לא ילכו יונקותיו מהתורה הקדושה, ואתם יחד יחנה הזוהר הקדוש חכמה עילאה מפום אריונותא התנאים שרפי קודש, הרשב"י וחבורתו, אשר זהו חבור נפלא לעורר אהבת דודים, תפלות אדונינו דוד בן ישי ע"ה עם פוח עסק הזוהר, ועל ידי זה תתעורר חבצלת השרון לאוקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוזנו, אם הבנים שמחה, כי בו נגאל, וימליך מלכותה, ויצמח פרקנה ויקרב ק"ץ משיחה.

בין כ"ד ספרי הקדש נצב ספר התהלים של דוד המלך ע"ה נעים ומירות ישראל, כספר התהלות והתפלות הנצחי של עם ישראל. בכל מצב שיהודי נמצא הרי הוא פותח את ספר התהלים, קורא ברגש את מזמוריו, ומוצא בהם את שאהבה נפשו. אם בשעת שמחה וחדוותא דלבא, אזי מתרוגן לבו מתוכו ולבו גואה באמירת

פסוקיו בשבח והודיה להקב"ה על הטוב והחסד אשר גמל אותו, וכמאמרם ז"ל (במדבר רבה ה, ו) **"שִׁישְׂרָאֵל נִבְרָאוּ לומר תהלתו של הקב"ה"**, וחלילה בשעת עצב וכאב הריהו משתפף ומתחנן באמצעותו וקורא אל ה' לגאלו מיד צר, להושיעו ולהצילו ממצוקתו. ושוב כשהגאולה אכן באה, והנושע מתאוה להודות לא-ל חי, הוא פותח את ספר התהלים.

בין דפי התהלים מצפין היהודי את מיטב רגשותיו ודמעותיו, ומכוננו שואב מעיינות עוז וישון לבב. פסוקי הקדש מעוררים את לבו, ועל ידם מביע את ערגתו ותשוקתו לצור עולמים. וכך אמרו רבותינו (מדרש תהלים יח): **"ר' יודן בשם ר' יהודה אומר: כל מה שאמר דוד בספרו, כנגדו וכנגד כל ישראל אמרו וכנגד כל העתים אמרו"**.

השל"ה הקדוש (הלכות תשובה עניגי תפילה) כותב: **"מי שנפשו חשקה לדבקה בו יתברך ובשבחיו, אז ידבק עצמו בספר תהלים"**. אשרי האיש אשר אומר תהלים בשירה ובזמרה בשמחה ובכוננת הלב ובהבנה. וזה לשון המלבי"ם (בהקדמתו לפרושו לספר תהלים): **"בית קדש הקדשים, בית האוצר היקר הזה, כל אדם יחזה בו כל תפילה וכל תחנה, כל הודאה וכל תהלה, על כל דבר ועל כל ענין, צוקה או תשועה, צרה או רנוחה, אשר יהיה ליחיד או לרבים"**. פיוצא בזה כתב בספר הקדוש **"מאור ושמש"** (פרשת משפטים) בשם הרד"ק: **"דוד המלך עליו השלום היה מתפלל על כל הענינים שצריכים ישראל עד ביאת משיחנו. על החולים שיתרפאו, על הבריאים שלא יחלו, ועל פרנסתם שיתברכו, ולבטל מהם כל גזרות קשות"**.

ודוד המלך ע"ה התפלל לה' יתברך שכל העוסק בספר תהלים יחשב עליו כאילו עוסק בנגעים ואהלות, וסדר את ספר התהלים חמשה ספרים כנגד חמשה ספרי תורה, וכתב הפלא יועץ שבאמירת

התהלים דבר יום ביומו אין משום בטול תורה ח"ו, ועל ידי אמירת כל התהלים יכול לבטל הדינים והגזרות הקשות כמו שאמר רבי פנחס מקוריץ זצ"ל תלמיד הבעש"ט זיע"א על הפסוק "מי ימלא גבורות ה' ישמיע כל תהלתו" שמי שרוצה למלא ולכרות כל הדינים הקשים ישמיע כל תהלתו את כל ספר התהלים, ובפרט כשלומד התהלים עם הזוהר הקדוש.

ועין של"ה הקדוש (ריש ח"ב) וז"ל: מי הוא זה ואיזהו שיכול לירד לסוף דעת התורה, אלו כל השמים יריעות וכל הימים דיו וכל הקנים קולמסים אין לכתב חלק אחד מאלף אלפי אלפים רבבות מהרמוז בתורתנו הקדושה. רק כתר תורה מנח לכל, וכל הרוצה לטול יבא ויטל עד מקום ששכלו מגעת, ואחד המרבה ואחד הממעיט, ובלבד שיכון לבו לשמים עכ"ל. ובתנא דביה אליהו (זוטא ספ"ג), כתב: אפילו אין בידו של אדם לא מקרא ולא משנה אלא הוא יושב וקורא כל היום הפסוק "ואחות לוטן תמנע" אפילו הכי שכר תורה בידו, עין שם.

ובישועות יעקב כתב, וז"ל: שבאמת אין חלוק בתורתנו הקדושה בין פסוק זה לפסוק "שמע ישראל", כמו שכתב הרמב"ם ז"ל, ורבי עמנואל הצפרני ז"ל כתב במתק קולמסו (פרוש לספר משלי דפוס נעאפאל רמ"ז) לא פאותיות המצריות העבריות, פי בצורות אותיותינו נרמזים סודות גדולות, ולמשל ראה כי ספר התקונים חברו רשב"י על מלה אחת שבתורה שהיא מלת "בראשית", וכן הפסוק (בראשית ל"ו) "ושם אשתו מהיטבאל וגו', אשר הקורא לא ירגיש בו שום פליאה, ואמרו עליו (זוה"ק תולדות קמ"ה) תא חזי, דהא רבי יוחנן בן זכאי הנה אמר "ש" הלכות פסוקות ברמזא דחכמתא על זה, בפסוק ושם אשתו מהיטבאל וגו', ולא גלי לון אלא לרבי אלעזר דהנה עמיה עכ"ל. וכתב מרן גאון עונגו החיד"א זי"ע, לרמז זכות"ם תגן, זכותם

ראשי תבות זוהר כ"ד ספרים, תהלים משניות, שיתמיד בהם האדם ויחזר וישנו, וזכותם תגן בעד כל ישראל.

דוד המלך היה קם בחצות הלילה, ואפלו בימי מלך המשיח הוא מלך

וראה מה שכתוב בזה"ק בראשית (פרשת לך דף פ"ב ע"א), תרגום הזוהר: בא ראה שדוד המלך היה קם בחצות הלילה, ומשום כך דוד המלך חי לעולמים, ואפלו בימי מלך המשיח הוא מלך. ובזה"ק (בראשית פרשת וירא דף צ"ט ע"א), תרגום הזוהר: בא ראה, הקב"ה עשה את דוד המלך עמוד אחד מהכפס העליון כמו האבות, פרוש, פי אברהם ויצחק ויעקב המה שלשה רגלים לכסא, ודוד הוא רגל רביעי. וזוהר הקדוש בראשית (פרשת ויצא - דף קנח ע"ב): בלשון הקודש: וכן כל אותם שירות ותשבחות שאמר דוד וכל אותם שהיו עמו, כלם היו בסוד עליון, בסוד החכמה. וכן איתא בזה"ק (בראשית פרשת וישלח דף קעט ע"א) בלשון הקדש: בא ראה, בשירים ותשבחות הללו שאמר דוד יש בה סודות ודברים עליונים בסודות החכמה, משום שכלם נאמרו ברוח הקדש, שהיה שורה רוח הקדש על דוד והיה אומר שירה, ולכן כלם נאמרו בסודות החכמה. מדבריהם הקדושים מוכח דתהלים יקר מאד מאד.

ספר תהלים בולו יראת שמים

במסכת ע"ז (דף י"ט): לוי ורבי שמעון ברבי יתבי קמיה דרבי וקא

פסקי סדרא (ופרש"י ז"ל פרשיות של מקרא) סליק ספרא (ופרש"י ז"ל סימו את אחד מן הספרים) לוי אמר, ליתי לן משלי, רבי שמעון ברבי אמר ליתי לן תהלים (ופרש"י ז"ל ספר תהלים) כפיה ללוי, ואייתי

תהלים עפ"ל הגמרא. ובפרוש המהרש"א ז"ל: ודקאמר כפיה ללוי ואייתי תהלים סתם, מאיזה טעם כפיה ללוי (ר"ל המהרש"א מקשה, למה לא מפרש הגמרא, ורק אמר סתם שכפיה רבי שמעון ברבי ללוי, להביא תהלים ללמוד, ולא אמר מפני מה הוא רוצה רבי שמעון ברבי דוקא תהלים, יותר ממשלי). ועל זה תגרץ המהרש"א ז"ל, לפי שספר תהלים כולו יראת שמים, וספר משלי כולו דברי חכמה ומשל, ואמרינן כל שיראת חטאו קודמת לחכמתו חכמתו מתקיימת עכ"ל המהרש"א ז"ל. מדבריו הקדושים מוכח שספר תהלים כולו יראת שמים, ועל כן רצה רבי שמעון ברבי להקדימו ללמוד בו יותר ממשלי. מדברי הגמרא הקדושה הזאת מוכח כי תהלים יקר מאד מאד אשרי כל הוגי בו, וקודמת לכל.

תפילה

ואחרי כל זאת תחנונים ידבר רש, וישא עיניו לשמים, וכה יאמר: **אנא אבי שבשמים**, הטה אזניך אל התפלה ואל התחנה אשר עבדך מתפלל לפניך, חזקני לעבודתך, ואמצני להשיבני אליך. ואל תסתור פניך מני, בטרים אלף ואינו. **אנא ברחמיך הרבים תיחד לבבי ולבב כל עמך בית ישראל לאהבה וליראה את שמך והאר עינינו במאור תורתך כי עמך מקור חיים.** באורך נראה אור אמן סלה.

שבחו של דוד מלכא משיחא

ואעתיק דבר יקר מספר זוהר הקדוש שבחו של דוד מלכא משיחא זי"ע (בראשית פרשת מקץ דף קצ"ג ע"ב): בא ראה, הקדוש ברוך הוא, בשביל הצדיקים, אף על גב שפרענות נגזרה על העולם, היא מתעכבת בגללם ולא שולטת על העולם. כל ימי דוד המלך התקיימה הארץ בגללו. לאחר שמות, התקיימה בזכותו, שפתיב (מלכים ב' כ') ויגנתי על העיר הזאת להושיעה למעני ולמען דוד עבדי, ע"כ.

הַתְּבוּנָה אַחֵי הַיָּטִב בְּדַבְרֵי קִדְשׁוֹ שֶׁל זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, כְּמֵה גְדוֹל הַזְּכוּת שֶׁל אֲדוֹנֵינוּ דָּוִד הַמַּעֲ"ה זְכוּתוֹ יָגֵן עָלֵינוּ וְעַכְשָׁיו, וְלִכְּנֵן רָאוּי לָנוּ לְהַתְּפַלֵּל שֶׁבְּזְכוּתוֹ שְׂאֵמֵר מְזֻמָּרִים אֵלָיו לְפָנָיִךְ תַּצִּילֵנוּ מִכָּל צָרָה, וְנִהְיֶה מִיֹּשְׁבֵימֵי וְשִׁקְטִים וְשְׂאֲנַנִּים לְעַבֹּדְךָ אֲמֵן סְלָה.

פְּרָק ג'

לְמוֹד הַזוּהַר הַקְּדוֹשׁ בְּזִמְנֵי הַזֶּה נִצְרָךְ לָנוּ מְאֹד לְהִגָּן וּלְהַצִּיל אוֹתָנוּ לְמוֹד הַזוּהַר הַקְּדוֹשׁ בְּזִמְנֵי הַזֶּה נִצְרָךְ לָנוּ מְאֹד לְהִגָּן וּלְהַצִּיל אוֹתָנוּ נִגְדִי כָּל רַע, כִּי גְלוּי הַחֲכָמָה זֹאת עֵתָה בְּדוֹרוֹת גְּרוּעוֹת הוּא. כְּדִי שִׁיְהִי לָנוּ מָגֵן עֵתָה לְאַחֵז בְּלִבָּב שְׁלָם לְאַבִּינוּ שְׁבַשְׂמִים. כִּי אוֹתָן דוֹרוֹת קוֹדְמִים הָיוּ אֲנָשֵׁי מַעֲשֵׂה וַחֲסִידִים וְהַמַּעֲשִׂים טוֹבִים הָיוּ מַצִּילִין אוֹתָן מִפְּנֵי הַמַּקְטָרְגִים. עֵתָה רְחוּקִים אָנוּ מִשְׂרַשׁ הָעֲלִיּוֹן כְּמוֹ הַשְּׂמָרִים בְּתוֹךְ הַחֲבִיזוֹת. מִי יָגֵן עָלֵינוּ אִם לֹא קְרִיאוֹתֵינוּ בְּחֲכָמָה הַזֹּאת.
(הַרְבַּע יַעֲקֹב צִמַח בְּהַקְדָּמָתוֹ לְעֵץ חַיִּים)

עֵקֶר הַגְּאֻלָּה בְּלְמוֹד הַקְּבָלָה

הַגְּאֻלָּה לֹא תִהְיֶה, רַק עַל יְדֵי לְמוֹד הַתּוֹרָה, וְעֵקֶר הַגְּאֻלָּה בְּלְמוֹד הַקְּבָלָה. (אָבֹן שְׁלֵמָה פְּרָק י"א אוֹת ג') הַיִּצָּר הָרַע עוֹשֶׂה שְׁלֵא יִלְמוֹד קְבָלָה, כִּי יוֹדֵעַ שְׁעַל יְדֵי לְמוֹד זֶה יָשׁוּב הָאָדָם בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה (הַגָּר"א בִּישׁעִיָּה ו' ט'). פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה הֵם חַיִּים לְפָנִימִיּוֹת הַגּוֹף שֶׁהוּא הַנְּפֶשׁ וְהַחִיצוֹנִיּוֹת לַחִיצוֹנִיּוֹת הַגּוֹף, וְהַעוֹסִקִים בְּרָמְזוֹ וְסוֹד אֵין יִצָּר הָרַע יְכוּל לְהַתְּגַרֵּת בָּהֶם. (אָבֹן שְׁלֵמָה פְּרָק ח' אוֹת כ"ו). הַהֲשָׁגָה מִתְּחִילָה מִתּוֹרַת הַנְּסֻתָר וְרַק אַחֵר כִּי מְשִׁיגִים יִתָּר חֲלָקֵי הַתּוֹרָה. וְלִבְסוּף מְשִׁיגִים אֵת הַתּוֹרָה הַנְּגַלִּית. (הַגָּאוֹן מוֹיִלְנָא. סְדוּר). כָּל אֶחָד מֵהַשְּׂמֵלֶמְדִין

אותו בבטן אמו כן יש יכלת בידו להשיג. ומי שהיה יכול להשיג סודות התורה והוא לא ישתדל להשיגו, נדון בדינין קשין.

(הגאון רבי אליהו מוילנה, הגר"א, אבן שלמה חלק כ"ד)

רבי יצחק דלטאש בפסקו המפרסם יצא להגן על הזוהר מפני מתנגדיו, ומאז נתפרסם בעולם ביותר

ספר הזוהר נתחבר ונכתב בדורו של רבי שמעון בן יוחאי, שהספימו בו מן השמים, כי היה ראוי לכך, וגלגלו זכות על ידו ועל ידי חבריו הזכאים, כדי שבסוף הימים, בדורות של משיח בקרבת הישועה, בזכות זה יגאלו ישראל. וכמו שבמצרים היה צריך לזכות ישראל בדם פסח ובדם מילה כדי להוציאם מאותו הגלות כו', כן כדי להוציא ישראל מהגלות היה צריך שיזכו בידיעת הנסתר, כי כל הנביאים לא נבאו לימות המשיח אלא על זה כו'. הלא תראה רש"י זכרוננו לברכה בפירוש שיר השירים בדגמא מפסוק ישקני מנשיקות פיהו, זה לשונו: ומבטחים מאתו להופיע עוד עליהם לבאר להם סוד טעמיה ומסתתר צפונותיה, ומחלים פניו לקים דברו, וזהו ישקני מנשיקות פיהו. וכל שכן עתה, שקרובה הישועה להגלות כו', כי לפי דברי הזוהר זכות למוזד ספרו הוא המלאך הגואל, וזה לשונו: וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חבורא דילך, כד יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגיניה (ויקרא כה י) וקראתם דרור בארץ וגומר. ובמקום אחר זה לשונו: אמר ליה אליהו לרבי שמעון, רבי רבי, כמה זכאה אנת דמהאי חבורא דילך יתפרנסון כמה עלאי עד דאתגליא לתתאי בסוף יומיא, ובגיניה ושבתם איש אל אחזתו ואיש אל משפחתו תשובו וכו'. הרי לך מבאר שזכות העיון בספר הזוהר מספיק להשיב שבותנו ולהעביר גלותנו, ועליו אמרו זכו אחישנה, כי בעבורו יהיה ישראל נגאלין ויקרא דרור בארץ, שיהיו כל בני העולם בני חורין בשלוחה שאין פמוה. ובמקום אחר

יבשר הזהר, שבדור שעתיד המשיח להתגלות, בו יתן הרשות להתגלות ספרו וחבורו. וזה לשונו בפתיחה גדולה בתקונים: והמשפילים יזהירו וגו' (דניאל יב ג), והמשפילים אליו רבי שמעון וחבריו כו' לגלגלה לון רזין טמירין דלא אתיהיב רשו לגלגלה לון עד דייתי דרא דמלכא משיחא וכו'. ואל תגמגם לומר שאין רשות לגלותם עד אחר ביאת המשיח, שזה שקר וטעות גדול. דיקא נמי דקאמר עד דייתי דרא דמלכא משיחא, ולא קאמר עד דייתי מלכא משיחא, וכל זה פשוט.

(פסק הגאון והחכם הכולל הנעלה כבוד מו"ה רבי יצחק דלטאש, נדפס בריש ספר הזהר)

למוד הזוהר חשוב אף למי שאינו מבין פרוש המילות

הנה המסים ספר אחד מספרי הקבלה, ועושה סעודה, חשיב נמי כסעודת סיום, כמבאר בספר זכירה לחיים להגר"ח פלאגי (ח"ב דף נ"ג), בשם המקבלים דדוקא בלימוד משניות צריך להבין פרוש התבות, אבל בזוהר הקדוש, אף על פי שאינו מבין כלל פרוש התבות, עם כל זה יעלה לרצון לפני ה', וכן כתב בספר יפה ללב (ח"ה בהשטות ליו"ד סימן רמ"ו ס"ק א'), ובספר ישפיל עבדי (ח"ו יו"ד סימן כ"ח אות ו'), ולפי דבריהם - גם הלומד אף שאינו מבין ענין דברים המבארים בזוה"ק, עולה לו לסעודת סיום, ועין עוד בשו"ת חיים שאל (ח"א סימן ע"ה אות ב') במעלת למוד הזוהר אף בלא הבנה, ולפי זה שיק סיום בלימוד זה. (ספר זכותיה דרשב"י)

א. כמבאר בספרים הקדושים, ראה: הרב משה זכותא בהגהותיו לספר הכונות, פלא יועץ אות ז', זהר, סדור כונות האר"י ז"ל, בסדר כונת הלמוד, אור צדיקים להרב מאיר פאפריש, סימן א' סעיף קטן טז, עבודת הקדש להחיד"א, מורה באצבע סימן מד, נפש חיים מערכת הז' אות ד', משם

פרק ד

התדבקות רוחא ברוחא - נקרא נשיקין

וזה לשון רבנו הקדוש בלקוטי מוהר"ן (תורה י"ב): תהלה לדוד ארומקד אלהי וכו' (תהלים קמ"ה)... כשהאדם לומד בקדשה ובטהרה איזה דין ופסק שחדש איזה תנא או צדיק אחר על ידי זה נעשה בחינת נשיקין (עין זוהר פנחס ר"כ אתא האי טולא ונשיק לי): ונשיקין זה בחינת התדבקות רוחא ברוחא פי הפסק הזה, הוא דבורו של התנא ודבור הוא החיות כמו שכתוב (בראשית ב): "לנפש חיה", ותרגומו: לרוח ממללא ורוח ממללא הינו הנפש חיה היא באה מתורה שבעל פה כמו שכתוב (שם א): "תוצא הארץ נפש חיה" נמצא, בשעה שמחדש התנא איזה חדש ומדבר זה החדש זה הדבור בעצמו היא בחינת התורה שבעל פה שחדש כי משם מוצאה כמו שכתוב: "תוצא הארץ נפש חיה" נמצא עכשו כשלומד את החדש הזה וכשמכניסין הלמוד והחדש בתוך פה נמצא שמדבקין רוח הצדיק שחדש זה החדש עם רוח ממללא הינו עם הדבור הלומד זה החדש עכשו וזאת ההתדבקות רוחא ברוחא נקרא נשיקין (זוהר משפטים קכ"ד: תרומה קמ"ו פקודי רנ"ו): נמצא, כשלומד איזה הלכה שחדשו התנאים על ידי זה נתדבק רוח התנא עם רוח הלומד ודומה כאלו נושק את עצמו עם התנא, עכ"ל.

דברי אלקים חיים מאדמורי חב"ד, עמוד תכו, חנה אריאל, להרי"א מהומיל, שמות עמוד סד, תורה אור לבעל התנאי, פרשת בשלח דבור המתחיל אשירה לה, רבי ישראל דוב מוילעניק, שארית ישראל שער ההתקשרות שער הא' דרוש ה' מאמר ב', מורנו הרב צבי אלימלך בהגהותיו

הגדולים להחיד"א, רבנו יוסף חיים, הבן איש חי, בהקדמת התקונים בניהו, הרב הקדוש רבי משה חיים אפרים מסדילקוב בעל דגל מחנה אפרים בלקוטים דבור המתחיל ישקני, ספר נתיב רשי, בשם מורי, הלא הוא הרב הצדיק רבי הלל מפאריטש, ספר מגדל עז, מאמרי

הקדמה לזוהר תהלים - תיקון הפללי

- ובפרי עץ חיים (בשער חג השבועות פרק א' בהגהת מורינו הרב יעקב צמח בשם המהרח"ו): שאמר שבלילות שביעי של פסח, וחג השבועות, וליל השענא רבה, מצוה לפרש ולגלות עומק החכמה לפי שבאלו הימים הזמן גרמא והוא זמן מוכן לסודות וראוי לפרשם אז. ובפרט על קברו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א, שידועה הסגלה הגדולה לקרא האדרות על קברו אשר בזה שפתותיו דובבות להמשיך עלינו השפע העליון, וכמאמר חז"ל (יבמות צז): דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה שפתותיו דובבות בקברי. ולפי זה, הגורם שיהיה החכם חי אחרי מותו, גם הוא זוכה ויושב במחצתו, שהרי הוא גרם להחיותו, ואין ספק כשהוא בא לעולם הבא, החכם בעצמו עם סיעת מרחמוהי יוצאין

ד.. וכתוב בזוה"ק: תלת דרגין אינון מתקשרן דא בדא, קודשא בריה הוא אורייתא וישדאל, וכו' (ח"ג עג). והלומד בתורת הרשב"י מעורר התדבקות בנשמת התנא האלוקי, וכאשר מוציא האדם מפיו דברים, הנה הבל פיו עולה למעלה ועושה רושם, ובודאי כשלומד בתורת הרשב"י ע"ה, פועל למעלה התעוררות ושמחה לנשמת רשב"י וחבריו, והרי הוא כאילו ממש משתתף עמם והרי הוא מבני היכלא דמהימנותא ויזכה גם לעתיד לבוא להשתתף ולראות בשמחתו של הרשב"י, שהוא שרש נשמתם של

לספר סוד מרע, דפוס מונקטש אות ט', הקדמת ספר עצי עדן מקאמארנא זכרונו לברכה, ועוד.
ב. והרמ"ק כתב כמו כן, כל אחר חצות לילה וביום השבת וימים טובים מסגלים להשכיל בחכמת הקבלה. ובספר אור צדיקים (כ"ב, כח-ל) כתב שעסק חכמת הקבלה הצלחתה בערבי שבתות אחר חצות ובחג הסכות בתוך הסכה, ובחג השבועות.
ג. פוק חזי מי הוא בעל המימרא הרשב"י זיע"ע! - והיאך הבאים לציונו הקדוש לא מקימים את דבריו הקדושים ללמוד את תורתו "הזוהר הקדוש", והרי זה מרפסין אגרי.

לקראתו לקבל פניו. (הגאון מהרח"א איסטרוולסה בספרו בן אברהם פרשת וישלח כג:). וכן האדמו"ר מסדיגורה זי"ע, מביא שהציון להצדיק הוא בשביל הגוף והנפש, ו"הספר של הצדיק הוא לנשמת הצדיק". (וכן כתב בספר תורה וחיים מערכת ס' אות רי"ז, לרבי חיים פלאגי זי"ע).

הרבינו תם והר"י בעלי התוספות, והיות והייתי טרוד מאוד לתרץ הקושיא של רבינו תם על האר"י, לכן באתי מאוחר, ובאו ללוות אותי, ואם זכית לראות אותם, אז אתה כבר לא יכול להיות המוכיח שלי.

ובמגיד משרים (פרשת ויקהל) ומה שפלפלת אתמול על דברי הרמב"ם דברי אמת הם, הרמב"ם שמח בך, וירדת לסוף דעתו, כשתפטר מן העולם הרמב"ם ז"ל, **יצא לקראתך, כיון שתרצת ההלכה כמותו, גם עכשיו מלמד עליך זכות.**

בספר מגיני שלמה (של הגה"ק רבי יהושע מקרקא זצ"ל), שם טרח ליישב כל קושיית התוספות על רש"י, נכד המחבר כותב בהקדמה, שהגאון המחבר אמר לפני תלמידיו, כאשר בא אליו בחלום בשמחה גדולה ואמר לו, בשביל שאתה טורח להציל אותי מפי האריות הגיבורים החריפים בעלי התוספות, **אנא אתינא לקבלך בעולם הבא עם תלמידי, וכן היה, שביום**

ישאל כעניין משה רבינו ע"ה, והרי שמחתו של רשב"י היא שמחת כלל ישאל. (ועין מאורות הזוהר דף ק-קא).

ה. בספר חסידים סימן תקנ"ט: וז"ל: כל צדיק שמפרש דברי צדיק אחר, כשמת, יוצא התנא כנגדו ומקבלו בסבר פנים יפות, והולך עימו לבקש מן המלאכים להקל עליו, ומעמידו לפני הקב"ה לדבר עליו טובות. ושם באות רכ"ד: וכל האומר שמועה מפייהם, הם מתפללים עליו שם ומליצים טובה עליו. וכמו שכתוב בספרים הקדושים, סיפור נורא מהמהרש"ל זצ"ל, שהיה לו מוכיח, ופעם בא מאוחר לבית המדרש להתפלל מעריב ולא היה כבר מנין, והתפלל ביחידות, ובדרך כלל המוכיח היה צריך לומר לו מוסר, והפעם לא אמר לו, ושאל אותו המהרש"ל, למה לא אמרת לי מוסר. ענה לו, שראיתי שני זקנים שבאו איתך להתפלל מעריב, לכן לא אמרתי כלום. אמר לו המהרש"ל, **ששני זקנים האלו היו**

העולה מהדברים דבכל מקום שלומד תורת הרשב"י הרי הוא פאילו נמצא אצל ציונו הקדוש, והעולים הזוכים להשתטח באתרא קדישא מירון, בודאי שחובה קדושה ללמוד את תורת הרשב"י אצל ציונו יותר מכל למוד אחר, ובזה מתקשר לנשמת הרשב"י, ועל ידי כן תפלתו עשה רשם, וכמו שאמר דוד המע"ה אגורה באהלך עולמים... ובודאי יכיר לו הרשב"י טובה על כך. (וענן מאורות הזוהר פ"ו). - ובפרט ביום ל"ג בעומר שהוא יום הלולא דיליה, וכידוע שביום פטירתו גילה ה"אדרא זוטא" ודבר בעתו מה טוב. וספר הרב הצדיק המקבל הר"ר בניהו שמואלי שליט"א (ראש ישיבת נהר שלום) מפי מו"ר ועט"ר זקן המקבלים המקבל האלקי כמהר"ר יצחק כדורי זללה"ה ששמע מפי המקבל האלקי ח"ר סלמאן אליהו זצ"ל שהיה קורא כל ה"אדרא רבא" בכל שבת קודש, ושאל אותו מפני מה עושה כן והשיב לו שכל "עץ חיים" לרבנו האריז"ל מקורו ב"אדרא רבא" וברגע שאני קורא ה"אדרא רבא" הוא כמו שאני חוזר על כל הספר הנורא "עץ חיים" לרבנו האריז"ל, זיע"א.

הלומד את האדרא גורם לרשב"י שיהיה מעטר ויזיב במלך בראש

כמו שכתוב הצה"ק המקבל רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשכנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים

<p>פטירתו, חצי שעה קודם שכבה נר ישראל, היו אצלו כל גדולי ישראל, ואמר להם, תנו מקום לרבנו מאור ישראל, רבינו שלמה יצחקי שבא אלי עם כל קדושי עמו, וקיבל אותי בשמחה להראות לי את דרך עץ החיים, באשר עמדת לימינו תמיד לתרץ מעליו קושיית בעלי התוספות.</p>	<p>עם כל קדושי עמו, וקיבל אותי בשמחה להראות לי את דרך עץ החיים, באשר עמדת לימינו תמיד לתרץ מעליו קושיית בעלי התוספות.</p>
--	---

בְּדַבְרֵי הָאֲדָרָא, "אֲתַעֲטֵר" בָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן מְעֵטֵר כְּמִלְפָּה בְּעֵטְרוֹתָיו בְּרֵאשׁ, וְיוֹשֵׁב בְּגוּוֹן, עַד כָּאֵן לְשׁוֹן קִדְשׁוֹ. הָאֵם יֵשׁ שְׁמִיחָה גְדוּלָּה מְזוּ בּוֹדָאֵי שְׂכָדָאֵי לַעֲשׂוֹת סְעוּדַת מִצְוָה. וְאֵין שׁוּם סִפְק כְּאֲשֶׁר יִבְקֵשׁ כָּל בְּקֻשָּׁה שֶׁהוּא, בְּזִכּוֹת הַלְמוּד בְּזוּה"ק, יִזְכֶּה שְׁתַּתְקַבֵּל תְּפִלָּתוֹ. כְּמוֹ שְׁמֹבְאָר בְּכַתְבֵי הָאָר"י (שַׁעַר הַפְּסוּקִים - סֵפֶר שִׁיר הַשִּׁירִים): "הַיּוֹשֵׁבֵת בְּגַנְיִם חֲבֵרִים מְקַשְׁבִּים לְקוֹלָהּ הַשְּׁמִיעֵנִי": רֵאשִׁי תְבוֹת ח'בְּרִים מ'קַשְׁבִּים ל'קוֹלָהּ ה'שְׁמִיעֵנִי, הוּא חֲמִלָּה, כְּמוֹ שֶׁדְּרָשׁוּ בְּזוּהַר בְּפִרְשַׁת שְׁמוֹת, עַל פְּסוּק וְהִנֵּה נַעַר בּוֹכָה וְתַחֲמַל עָלָיו וְגו', וְהִבֵּן זֶה.

(סֵפֶר זְכוּתִיה דְּרֵשְׁב"י)

אֲחִינוּ כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל - הֵבִיאוּ בְּרָכָה אֶל בֵּיתְכֶם וּבְכָל רִגְעַת תּוֹכְלוּ לְהִתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י - וּבּוֹדָאֵי הַרְשָׁב"י זִ"ע יְפִיר לְכֶם טוֹבָה וְתוֹשָׁפְעוּ מִמְּקוֹר הַבְּרָכוֹת, שֶׁכִּידוּעַ שֶׁהַזְהַר הַקְּדוֹשׁ מְגַן וּמְצִיל מִכָּל הַצָּרוֹת וּמוֹנֵעַ פְּגוּעִים וְאֲסוּנוֹת - וּבִפְרָט בְּדוֹר הָאֲחֵרוֹן הַזֶּה שְׁמוֹצְפִים כְּבָר בְּכִלְיוֹן עֵינַיִם לְגֵאוּלָּה הַשְּׁלִימָה - וּכְבָר הַבְּטִיחַ הַרְעִיָּא מְהִימָנָא: "בְּסַפְרָא דָּא יִפְקוֹן מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי" אֲשֶׁר עַל כֵּן אֲחִינוּ

לומד ספרו בתמידות, עכ"ל.

אמרו חז"ל ביבמות (צו ע"ב - צז ע"א):
...אזל ר' אלעזר אמר לשמעתיא בי
מדרשא, ולא אמרה משמיה דר' יוחנן.
שמע רבי יוחנן איקפד. ... ורבי יוחנן
מאי טעמא קפיד כולי האי? דאמר
רב יהודה אמר רב: מאי דכתיב
"**אגורה באהלך עולמים?**" וכי אפשר
לו לאדם לגור בשני עולמים? אלא
אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא:

1. כתב בספר פלא יועץ (ערך דובב) וזה
לשונו: פירשו רבותינו ז"ל שכל
תלמיד חכם שאומרים דבר תורה
משמו בעולם הזה שפתותיו דובבות
בקבר ויש לו הנאה ונחת רוח כשותה
יין קונדיטון, כמו שכתוב בירושלמי
מסכת שקלים, ..., כתוב בספרים
שפעם אחת היה שמד ונגלה מוהר"מ
אלשיך ז"ל בהקיץ, והציל לאחד
מתוך ההפיכה, מפני סיבה שהיה

הגוף לתחית המתים. ויש שם גם חלק מן הנפש והיא נק' הבלא דגרמי. **כן הוא בבית המקדש, נשאר הכותל המערבי, וה"ס זה לוז שעליו יבנה הבנין לעתיד לבא, ואותה הקדושה השורה עליו נקרא הבלא דגרמי].**

ובספר תורה וחיים להרי"ח הטוב ז"ע (מערכת חת) כתב: אם אומרים חידושים של תלמיד חכם שכבר בעולם העליון, הרי הוא **בא מעולם העליון לאותו מקום** כמבואר בזוהר הקדוש (חלק ג' פרשת פנחס דף ר"כ ע"א), **תרגום הזוהר:** שמעו קול אחד שהיה אומר פנו מקום לבי פנחס בן יאיר, שהוא בא אצלינו, שלמדנו, דבכל מקום שהצדיק חידש בו דברי תורה, כשהוא בעולם ההוא [העליון] **פוקד לאותו מקום [בעולם הזה] ובא אליו,** וכל שכן ששורין בו צדיקים אחרים לקדש אותו מקום, ולומדים שם תורה, כעין זה הנה בא רבי פנחס בן יאיר לפקוד מקומו, ומצא אלו הצדיקים מחדשין דברי תורה ונתחדש אותו דבר תורה שאמר מלפנים, רבי פנחס בן יאיר, עתה מתחדש לפניו כאן.

על ידי הפצת ספריו זוכה לישב במחיצתו בעולם הבא: המדפיס ספרים מממונו להוציא לאור תורה

רבנו של עולם, יהי רצון שיאמרו דבר שמועה מפי בעוה"ז. **דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי: כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה - שפתותיו דובבות בקבר.** אמר ר' יצחק בן זעירא ואיתימא שמעון נזירא: מאי קראה? **"וחכך כיון הטוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים"**. ככומר של ענבים. מה כומר של ענבים כיון שמניח אדם אצבעו עליו מיד דובב, **אף תלמידי חכמים כיון שאומרים דבר שמועה מפיהם בעולם הזה שפתותיהם דובבות בקבר.** ופירוש על זה בספר יערות דבש, (חלק שני - דרוש ז): ... היינו להבין, מכל מקום איך דר בב' עולמות, אבל **כשאומרים דבר שמועה מפיו, אז נשמת צדיק מתלבשת שם בלומדים, עומדת שם,** וכך שפיר אמרין דר בב' עולמות, בעולם הנצחי ובזה העולם, גם נתלבשת בגוף בקבר **בהבלא דגרמי,** כך אמרו שפתותיו דובבות בקבר, שנתלבש בגוף בקבר עכ"ל, (ועיין עוד ביערות דבש, חלק ראשון - דרוש טז). [ראה בליקוטים מכתבי הרמח"ל זצ"ל [רבי משה חיים לוצאטון] בענין כותל המערבי, סוד לוז: באדם נשאר עצם אחד בקבר הנקרא לוז, ועליו יבנה

הטהורים חושו והצילו את עם ישראל להדבק בלימוד הזוהר הקדוש, ובדאי המשיח והרשב"י, ימליצו טוב במרומים, על כל הלומדים, ונושע תשועת עולמים כולנו ליה-מצפים.

פרק ה

גִּדְל הַחַיִּיב עַל כָּל אֶחָד אֲשֶׁר נִקְרָא בְּשֵׁם "יִשְׂרָאֵל" לְלַמֵּד
בְּסֵפֶר הַזֹּהַר זְקֵנִים עִם נְעָרִים, הַקְּטָנִים עִם הַגְּדֹלִים, עֲשִׂיר
וְאַבְיּוֹן, גְּאוּנִים עִם הַגְּדֹלִים, חֲכָמִים עִם הַמּוֹנִים וְצֹאן קִדְשִׁים,
מִקְטָן שֶׁהֵגִיעַ לְחֲנוּךְ וַיְהִי נִצּוּלִים מִכָּל פְּגָעִים רָעִים

קָרוֹב לַיְמוֹת הַמְּשִׁיחַ, אֶפְלוּ נְעָרִים יַדְעוּ נִסְתָּרוֹת

אָמַר לוֹנִי רַבִּי שְׁמַעוֹן לִיתִי רְעוּתָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּדָא דִּיתְגְּלִי
כָּל כֶּף לְעֵלְמָא, וְכַד יְהֵא קָרִיב לְיוֹמֵי מְשִׁיחָא אֶפְלוּ רַבִּי

(הגאון מהרמ"א איסטרוולסה בספרו בן אברהם פרשת וישלח דף כ"ג ע"ב).

הספר של הצדיק הוא נשמת הצדיק:
בחלום וכו' עיין שם, ונא לעיין בהסכמת הגה"צ מהרי"ח זוננפלד זכותו יגן עלינו אמן, לספר "צדקה ומשפט", אודות הוצאה לאור. (ראה עוד מהר"ח פלאגי זצ"ל בספרו "תורה וחיים", מ"ע ס' אות ריז). גם האדמו"ר מסאדיגורא זכותו יגן עלינו אמן, מביא שהציון להצדיק הוא בשביל הגוף והנפש, והספר של הצדיק הוא לנשמת הצדיק.

זוכה ויושב במחיצת התלמידי חכמים מחברי הספרים, שהרי על ידו יצא החיבור לעולם, ותרבה הדעת בכל עת, ואילו היה גנוז למקצועות המשכן בירכתיים, לא היו לומדים בו. - ב. והנה אמרו חז"ל במסכת יבמות (דף צ"ו ע"ב) שפתותיו דובבות וכו' כדאיתא שם, ולפי זה הגורם שיהיה החכם חי אחרי מותו, גם הוא זוכה ויושב במחיצתו, שהרי הוא גרם להחיותו, ואין ספק כשהוא בא לעולם הבא, החכם בעצמו עם סיעת מרחמוהי יוצאין לקראתו לקבל פניו.

דַּעֲלָמָא זְמִינִין לְאַשְׁכְּחָא טְמִירִין דְּחֻכְמָתָא וּלְמַנְדַּע"א בִּיהַ"ב קַצִּין וְחוּשְׁבָנִין, וּבַהֲהוּא"י זְמָנָא אֲתַגְלִיא לְכֻלָּא.

סודות התורה לכל, כי זה קאי על מה שכתוב לעיל וכד' היא קריב ליומי משיחא וכו'. ועין מה שכתב מורינו הרב אברהם אזולאי זכותו יגן עלינו בהקדמתו לספר אור החמה (בדף הראשון טור ג') וזה לשונו: ומצאתי כתוב כי מה שנגזר למעלה שלא יתעסקו בחכמת האמות בגלוי, ה'ה לזמן קצוב עד תשלום שנת ה' (אלפים) ר"ג, ומשם ואילך יקרא דרא בתראה והתרה הגזרה והרשות נתונה להתעסק בספר הזהר.

מְצוּה מִן הַמְּבַחֵר שִׁיתַּעֲסֻק בְּרַבִּים גְּדוֹלִים וְקֻטְנִים

עוד כתב שם וזה לשונו: ומשנת ה' (אלפים) ש' ליצירה מצוה מן המבחר שיתעסקו ברבים גדולים וקטנים. עוד כתב שם וזה לשונו: ואחר שבזכות זה עתיד לבוא מלך המשיח, ולא בזכות אחר, אין ראוי להתרשל, ומי שחננו האל ונגע ומצא והשתדל וזכה להשיג חלק החכמה המושג בעולם הזה, זכה לטעם בעולם הזה קצת מתענוג העולם הבא. אור החמה (להרב אזולאי) כתב שכן אמר רבי שמעון בן יוחאי

ז. אמר לון רבי שמעון. רצה לומר לרבי יהודה ולרבי יוסי. עין שם בדברי הזהר בתחלת הענין (דף קטו:).

ח. לית רעותא דקודשא בריך הוא בדא דיתגלי וכו' רצה לומר שהקדוש ברוך הוא אינו רוצה שיתגלה זמן הגאולה, עין שם בדברי הזהר לעיל.

ט. אפילו רב"י דעלמא זמנין לאשכחא טמירין וכו' פרוש אפלו נערים קטנים שבעולם, ימצאו טמירין, נסתרות של חכמה מסודות התורה, כי אז יתמלא הארץ דעה, (אדרת אליהו).

י. לאשכחא טמירין ימצאו אוצרות ספרים חשובים מסודות התורה, (דרך אמת אות ה').

יא. ולמנדע ביה פרוש ולידע באותה החכמה (אדרת אליהו).

יב. ביה קצין וחושבנן פרוש למנדע קצין דגאלה וחושבנן של מי הגלות, שיתגלה אפלו לנערים. (ניצוצי אורות אות ג' בשם הרב שלום בוזגלו).

יג. ובההוא זמנא אתגליא לכלא רצה לומר, קרוב לימות המשיח יתגלה

[תרגום ללשון הקדש]: אמר להם רבי שמעון אין רצונו של הקדוש ברוך הוא בזה שיתגלה לעולם כל כף, וכשיהיה קרוב לימות המשיח אפלו נערים שבעולם עתידים למצא נסתרות של החכמה ולדעת על ידו קצים וחשבונות, ובאותו הזמן יתגלה לכל. (זהר הקדוש פרשת ויגא דף קיח.) - אשר על כן כל ישראל מחיבים ללמוד בספר התורה הזה של רשב"י, אחד גאון, אחד רב גדול, אחד חכם, אחד המון, אחד קטן שהגיע לחנוף, בעתים מזמנים ומכשרים אשר המה מסדרים דבר יום ביומו מראש חדש אלול עד מנחת יום הכפורים נחתם עת עקדת יצחק לקרב הגאולה ויהיו נצולים מפל פגעים רעים. (תקוני זוהר, כגן הירק הקדמת המחבר). - התורה נתנה ללמוד וללמוד בכדי שכלם יודעים מקטנים עד גדולים דעת השם, וגם מצינו בהרבה ספרי מקבלים שמוזהרים על למוד חכמה זו שכל אדם חייב ללמוד אותה. (רבי יצחק בן צבי אשכנזי, טהרת הקדש, קמ"ו) ואמר רבי פנחס פקארין זצ"ל: מלמד צריך שילמד זוהר, שהוא בחינת "עץ חיים", ויוכל להמשיך נשמה לתלמידים, כי בזה שהרב נתן שכל ישר לתינוק, בזה מניח נשמה אמתית".

קימו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל להחזיק בלמוד הקדוש של התקונים והזהר יחיד ורבים מנער ועד זקן
מזמן אשר הציץ וזרח אור יקרות של שני מאורות הגדולים ספר התקונים וספר הזהר קימו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל

<p>בנו לומד זוהר, כי אם לא, אז מי יודע איזה נשמה המלמד ימשיך לבנו - וגם אי אפשר שיהיה להמלמד קצת יראת שמים בלי לימוד הזוהר הקדוש כמבואר בספרים הקדושים.</p>	<p>בעצמו, שנערים קטנים ילמדו מסוד השם עין שם. יד. אמר המעתיק: כשאב שולח בנו למלמד ללמוד אצלו תורה, דבר הראשון צריך לברר אם המלמד של</p>
---	--

להחזיק בלמוד הקדוש של התקונים והזהר יחיד ורבים מנער ועד זקן, והגם דאין לאל ידם להשיג ולהבין סוד אמרות טהורות שבספרים הקדושים האלה אף על פי כן שותים בצמא את דברייהם ומתלהבין בקריאתן מאד מאד. (רבנו יוסף חיים, הבן איש חי, בהקדמת התקונים בניהו).
 - מי יתן והיה שיתחילו ללמוד עם הצאן קדושים כשהם עדין בקטנותם בן ט' וי' שנים ספר הזהר הקדוש... והיו בודאי הגאלה בקרוב בלי שום חבלי משיח. (ספר סגלת ישראל להגאון הצדיק רבי שבתאי ליפשיץ - מערכת ז' אות ה'). - ולו עמי שומע לי בדור הזה שהמינות גובר היו לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזהר והתקונים להגות בהם והיה יראת חטא קודמת לחכמתו ויתקיים. וכך היה רובש יראת שמים במקום חכמה חיצונית. (רבנו הקדוש יצחק איזיק יחיאל ספרין מקומרנה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ'). - למוד ספר הזהר נשגב מאד, אפלו אם שוגה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא ודומה לתינוק קטן שאינו יודע דבר ומדבר חציין של תבות בלעגי שפה, ואביו ואמו יצחקו לו ישמחו לקולו, כך יושב בשמים ישחק וישמח אפלו אין דעתו משגת. למוד ספר הזהר נשגב מאד לטהר ולקדש הנפש, ואפלו אי לא ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא פדכתיב (שיר השירים א, ד) ודגלו עלי אהבה וכו', הא למה הדבר דומה, לתינוק קטן שאינו יודע דבר ומדבר חציין של תבות בלעגי שפה, ואביו ואמו יצחקו לו ישמחו לקולו, כך יושב בשמים ישחק וישמח כשהאיש הישראלי יש לו חבה בתורה ורוצה ללמוד אף אין דעתו משגת.

נערים קטנים ילמדו מסוד השם

רבי שמעון בן יוחאי בעצמו אמר, שנערים קטנים ילמדו מסוד השם. (אור החמה)

הָבָה נְקוּהָ כִּי בִּאֲפֹן כְּזֶה כָּל אַחֲנֵינוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל יִקְבְּעוּ לְמוֹד בְּסִפְרֵי
הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ יַחַד עֲשִׂיר וְאַבְיּוֹן קָטָן וְגָדוֹל שֶׁם הוּא... וְכֵּן טוֹב
וְכֵּן נְעִים אִם יִשְׁתַּדְּלוּ לְקַבֵּעַ חֲבוּרוֹת לְלַמּוֹד הַזֶּהר וּבִפְרִט לַעֲת כְּזֹאת
אֲשֶׁר נִיצוּצֵי הַגְּאֻלָּה הַחֲלוּ לִפְרֹחַ עֲלֵינוּ לְהַשְׁתַּדֵּל בְּלַמּוֹד הַקְּדוּשׁ הַזֶּה
הַמְּסַגֵּל לְבִיאַת מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ כַּאֲשֶׁר דָּבַר בְּקִדְשׁוֹ אֵלֵינוּ הַנְּבִיא זְכוּר
לְטוֹב לְרַעֲיָא מְהִימָנָא דְבַהֲאֵי סִפְרֵי הַזֶּהר יִתְפָּרְקוּן מִן גְּלוּתָא וּבִיָּה יִפְקוּן
מִן גְּלוּתָא. וְהַשֵּׁם יַחֲיֵשׁ גְּאֻלְתָּנוּ בְּבִיאַת מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ בְּעִגְלָא וּבְזִמְן
קָרִיב בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן. (הקדמת הרבנים לזוהר דפוס ג'רבה)

רַבֵּינוּ נַחֲמֵן מִבְּרַסְלָב זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ אָמֵן בְּמֵרוֹן - צוּהָ שֶׁם לְבָנֵי
הַנְּעוּרִים לֹא זָהר בְּבוֹאֵם לְמַעַרְתַּת רַבֵּי שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי אֲזִי
בְּנֵי הַנְּעוּרִים עָסְקוּ בְּתַפְלָה וּבְלַמּוֹד זָהר כַּאֲשֶׁר פָּקַד עֲלֵיהֶם הוּא זְכוּרוֹנוֹ
לְבָרְכָה, וּמְזִמְנוֹ לֹא רָאוּ שׁוֹם דָּבָר, רַק הָיָה שְׁמֹחַ עַד מָאֵד. וּבְכָל עֵת בָּא
אֶצֶּל הָאִישׁ שֶׁהָיָה עִמּוֹ וְאָמַר לוֹ: אֲשֶׁרִיף וְכו', וּבְלִילָה הַלֵּךְ מִחֻדְרֵי לְחֻדְרָה,
וְהַזְהִיר אוֹתָם לֹא זָהר וְכו' וְכִיּוֹצֵא, וְהוּא בְּעֵצְמוֹ לֹא אָמַר כְּלוּם, רַק
הָיָה הוֹלֵךְ וּמְנַגֵּן בְּעֵצְמוֹ וְהָיָה בְּשִׁמְחָה גְּדוֹלָה עַד אוֹר הַיּוֹם, וְכִשְׁהָיִיר
הַיּוֹם עָמַד בְּטַלִּית וְתַפְלִין וְהַתְּפַלֵּל כְּמֹה שְׁעוֹת.

(ספר שבחי הר"ן מברסלב אות יט)

הָיָה מִתְמַיֵּד בְּלַמּוֹדוֹ מָאֵד וְלָמַד, וְלָמַד הַרְבֵּה מָאֵד ש"ס וּפּוֹסְקִים
וְתַנְיָן וְ"עֵין יַעֲקֹב", וְסִפְרֵי הַזֶּהר וְתַקּוּנִים וְכָל כְּתָבֵי הָאֲר"י זְכוּרוֹנוֹ
לְבָרְכָה, וְשָׂאֵר סִפְרֵים הַרְבֵּה מָאֵד וְסִפְרֵי מוֹסֵר הַרְבֵּה מָאֵד.

(ספר שבחי הר"ן מברסלב אות ז)

סִפְרֵי שְׁכָל לְמוֹדוֹ בָּא לוֹ בִּיגִיעָה גְּדוֹלָה, כִּי בְּתַחֲלָה הָיָה לֹמַד מְשִׁנּוּת,
וְלֹא הָיָה מִבִּין לְמוֹדוֹ, וְהָיָה בּוֹכָה הַרְבֵּה לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׂאִיר
עֵינָיו. וְהָיָה בּוֹכָה כָּל כֶּף עַד שֶׁזָּכָה שִׁיּוּבֵל לְלַמּוֹד מְשִׁנּוּת, וְכֵּן
אַחַר כֶּף לָמַד שְׂאֵר סִפְרֵים וְלֹא הָיָה מִבִּין גַּם כֵּן וְהָיָה בּוֹכָה וּבּוֹכָה גַּם

בן הרבה מאד עד שזכה להבינם. וכן בלמוד זהר וכתבי האר"י זכרוננו
 לברכה היה בוכה גם בן הרבה עד שזכה להבין.

(ספר שבחי הר"ן מברסלב אות ח')

מקטנים עד גדולים חזבים ללמוד זהר הקדוש

התורה נתנה ללמוד וללמוד בכדי שכלם יודעים מקטנים עד גדולים
 דעת השם, וגם מצינו בהרבה ספרי מקובלים שמוזהירים על
 למוד חכמה זו שכל אדם חזב ללמוד אותה. (רבי יצחק בן צבי אשכנזי,
 סהרת הקדש, קמ"ז). - ואומר אני, הלואי שלא היו מקלין גדולי הדור
 בלמוד החכמה הקדושה והלואי היו מלמדין דרך לתלמידיהם לעסק
 בחכמה הלזו, אזי בודאי לא היה שום הרמת ראש לחכמות החיצוניות
 והיו כל החכמות נדחים מפניה פמו שנדחה החשך מפני האור. אף
 שעוונותיו גרמו שגם פמה וכמה מצדיקי הדור סגרו את דלתי החכמה
 בפני פרחי הכהנה ואמרו שלא ילמדו עד שיהיו בעלי מדרגה ורוח
 הקדש והנה עבור זה נשארנו ערמים מן החכמה הקדושה ונתגבר
 בעוונותינו הרבים חשכות החכמות החיצוניות הפסיל בחשך הולך
 ובמהרה בימינו "ויאמר אלקים יהי אור" ויאר לנו.
 (מורנו הרב צבי אלימלך מדינוב, מעין גנים, פרק א' אות ה').

פָּרָק ו'

גודל מעלת לימוד הזוהר הקדוש

לשון הזהר מסגל לנשמה אף דלא ידע מאי קאמר

כבר נודע גדל יקר תפארת וגדל תהלות ספר היקר והקדוש תקוני
 זהר שחבר התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי זכר צדיק לברכה,
 אשרי אדם שומע לו לשקד על דלתותיו יום יום, אשר חכמים הגידו
 שאף לשונו לשון הזהב (הזהר) מסגל מאד לנשמה אף דלא ידע מאי

קאמור. (הסכמת הרב הקדוש מאפסא תקוני זהר דפוס מעוזבו). - **וְרֵאוי לְקַבֵּעַ עֲצָמוֹ לְלַמֵּד חֲמֵשׁ דְּפִין בְּזַהַר בְּכָל יוֹם,** והוא תועלת גדול ותיקון גדול לנפש להאירה ולזככה ולתקנה ולכלות קוצים מדות רעות ותאוות רעות לזכות בנעם השם, והוא מרפא ותיקון לחטאים ופושעים של הנפש. (מונה באצבע להחיד"א אות מ'). - **וְכֵן נִתֵּן מִרְן הָאֵרִי תִקּוּן לְבַעַל תְּשׁוּבָה שֵׁיאמור חֲמוּשָׁה דְּפִין זַהַר אוּ תִקּוּנִים בְּכָל יוֹם,** וכן נהג מורי ורבי לקבע למודו בליילה, במשניות או בזהר, או שניהם כאחד טובים. (מונה באצבע להחיד"א אות מ'). - **מַעֲלַת חֲדוּשֵׁי תוֹרָה שֶׁהוּא חָשׁוּב מְאֹד בְּשָׂמִים מוֹמַעַל,** עד שאמרו בזהר הקדוש שבונה שמים חדשים, ועליו הכתוב אומר: "לִנְטֹעַ שָׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָהּ", אל תקרי עמי אלא עמי, שנעשה שפתו להקדוש ברוך הוא וכו', והוא תיקון גדול לכל עוון ולכל חטאת ובפרט לעוון פגם הברית וכו'. וגם למוד ספר הזהר הקדוש אף באין מבין חשוב כאלו חדש חדושים. ואחד המרובה ואחד המומעיט ובלבד שיכונ לבו לשמים. (פלא יועץ ערך חדוש)

לומר זהר חדש קדם התפלה

תגיד להאברכים שאם רוצים להגיד מעט זהר קדם התפלה שיגידו זהר חדש, שמנה גם כן יכולים להיות חסיד. (דברי אהרן בשם הרב הקדוש רבי אשר מסטולין). - **אם זכה ילמד בזהר הקדוש באשמורות, פי בזכותו יצאו ישראל מהגלות שדומה ללילה.** ואף שלא זכה להבינו, אף על פי כן ילמד הלשון כי הוא מזכר הנשמה, והקדוש ברוך הוא ברב רחמיו ימלא כל משאלות לבו בפרט בזכות למוד לשון הזהר, כי הוא נייחא קמיה אף על פי שהוא מגמגם בלישניה ודאי מאן חשוב מאן ספון ומאן רקיע בזכות זה הקדוש ברוך הוא ימיה ויחיש וידלג ויבא לציון גואל, אמן כן יהי רצון. (סדור שער השמים, בסדר הלמוד שכתבו הקדמונים). - **אחי ורעי, אם כל כך גדולה לשמים שיאו ומעלתו וכמה תקיף חילא דהאי אילנא רברבי של למוד ספר הזהר הקדוש, ושרש**

בְּאֶרֶץ גְּזֵעוּ לְשִׁלַּח רְצוּצִים חֲפָשִׁי מִן הַגְּלוּת הַמֵּוֹר, הָאֵיף לֹא יִתְלַהֵב לֵב
הָאָדָם לְהָאִיר אֶזְן לְשִׁמּוֹעַ בְּלִמּוּדִים לִקְבֹּעַ שְׁעוֹר קְבוּעַ בְּכָל יוֹם בְּזֵהָר
הַקְּדוֹשׁ וּבִתְקוּנִים וּשְׁאָר סִפְרֵי הַמְּקַבְּלִים כו'. (יסוד וְשֵׁרשׁ הַעֲבוּדָה, שְׁעַר
הַשְּׁשִׁי, שְׁעַר הַנִּיּוּצוֹן). - רָאוּי לִקְבֹּעַ עֲצָמוֹ לְלַמּוֹד חֲמֹשׁ דְּפִים זֵהָר בְּכָל יוֹם,
וְהוּא תוֹעֵלֶת גְּדוּלָה וְתִקּוּן גְּדוֹל לְנַפְשׁ לְהָאִירָהּ וּלְזַכְּכָהּ וּלְתַקְנָהּ, וּלְכַלּוֹת
קוּצִים, מִדּוֹת רָעוֹת וְתַאֲוֹת רָעוֹת, לְזִכּוֹת בְּנֵעַם הַשֵּׁם, וְהוּא מְרַפֵּא
וְתִקּוּן לְחֻטָּאִים וּפְשָׁעִים שֶׁל הַנֶּפֶשׁ. וְכֵן נִתֵּן מְרוֹן הָאֵרֶ"י זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה
תִּקּוּן לְבַעַל תְּשׁוּבָה שִׁיאֲמֹר חֲמֹשׁ דְּפִים זֵהָר אוֹ תִּקּוּנִים בְּכָל יוֹם, וְכֵן
נִהְגַּ מוֹרֵי וְרַבֵּי דוּדֵי הַקְּדוֹשׁ מוֹרִינוּ הָרַב רַבֵּי צְבִי.

(נְתִיב מְצוּוֹתֵיךְ לְמוֹ"ה רַבֵּי יִצְחָק אֲזִיקָא מְקַאמְרָנָא, שְׁבִיל הַתּוֹרָה אוֹת א' ס' ל"א)

לְלַמּוֹד תִּקּוּנֵי זֵהָר אַרְבָּעִים יוֹם מֵרֵאשׁ חֲדָשׁ אֶלּוּל עַד יוֹם הַכְּפוּרִים

יְעִין בְּסוּף הַקְּדָמַת בַּעַל כֶּסֶף מְלֻךְ וְעוֹד בְּכֻמָּה סִפְרִים קְדוּשִׁים
שֶׁהִלְהִיבוּ מֵאִד לְלַמּוֹד הַתִּקּוּנֵי זֵהָר בְּאַרְבָּעִים יוֹם שֶׁמֵּרֵאשׁ חֲדָשׁ
אֶלּוּל עַד יוֹם הַכְּפוּרִים (וְאוּלַי יֵשׁ לְהַסְמִיךְ זֶה מִמָּה שֶׁכָּתַב בְּתִקּוּן ו' וַיִּפְתַּח נַח
אֶת חֲלוֹן הַתְּבָה אֲשֶׁר עָשָׂה וְדָא יוֹם הַכְּפוּרִים דְּתַבַּת נַח הִיא אֲמַא עֲלָאָה חֲלוֹן דִּילִי
הוּא עֲמוּדָא דְאֲמַצְעִיתָא דְבִיהּ אוֹר יְתִירָה אוֹר וְכַתְּבַ בְּבֵאוֹר הַגְּר"א שְׁבִיּוֹם הַכְּפוּרִים
חֲלוֹנוֹת הַתְּבָה וְהוּא תְּשׁוּבָה אֲמַא עֲלָאָה פְּתוּחִים וְזֶהוּ שְׁכַתּוּב מִקֶּץ אַרְבָּעִים יוֹם שֶׁהֵם
אַרְבָּעִים יוֹם הַיְדוּעִים מֵרֵאשׁ חֲדָשׁ אֶלּוּל וּבְרַעֲיָא מְהִימְנָא אִיתָא עַל הַתִּקּוּנֵי זֵהָר
דְּאִיהִי כְּגוֹנָא דְּתַבַּת נַח וְכו' כִּידוּע - הַקְּדָמַת הַמוּצִיא לְאוֹר תִּקּוּנֵי זֵהָר מֵהַגְּר"א).

וּבְחֲדָשׁ אֶלּוּל חֲצִי הַיּוֹם תִּלְמוּד חֲכָמַת הָאֲמֶת וְחֲצִי הַיּוֹם תִּלְמוּד טוֹר
וּבֵית יוֹסֵף וְשִׁלְחָן עֲרוּךְ הַלְכוֹת רֵאשׁ הַשָּׁנָה וְכַפּוּר וְסִפְהָ וְלוּלָב
עִם כָּל הַפּוֹסְקִים הַשְּׂיָכִים לָהֶם, וּבַעֲשֶׂרֶת יְמֵי תְּשׁוּבָה לֹא תִלְמוּד כִּי
אִם חֲכָמַת הָאֲמֶת דּוֹקָא, וּבִימֵים שְׁבִין כְּפוּר לְסִכּוֹת תְּרַבָּה בְּלִמּוּד
הַתְּהִלִּים וְהַזְהָר וְכוּצָא וּבְעֲזָרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרְךְ כָּל אֲשֶׁר תִּפְנֶה תִשְׁכִּיל
(עֲבוּדַת הַקְּדָשׁ חֶלֶק הַתְּכֵלִית פְּרָק ע')

וְלִהְיוֹת סֵפֶר הַתְּקוּנִים בְּחֵדֶשׁ אֱלוֹל יַד הַכֹּל מִשְׁמֹשֶׁת בּוֹ.

(כסא מלך בהקדמה)

**אֲשֶׁרֵי מִי שֵׁיִשְׁלִים סֵפֶר הַתְּקוּנִים בְּיָמִים אֱלוֹ מִחְמֹשֶׁת עֶשֶׂר
בְּאֵב עַד יוֹם הַכַּפּוּרִים - יִקְרִי יְרוּשָׁלַיִם מִתְּחִילִים בְּאֻמֵּרַת
הַתְּקוּנִים מִחְמֹשֶׁת עֶשֶׂר בְּאֵב.**

**הַרְבֵּה חֲסִידִים וְאֲנָשֵׁי מַעֲשֵׂה מִתְּחִילִים לְלַמֵּד סֵדֶר תְּקוּנֵי זֶהר הַקְּדוֹשׁ
מִחְמֹשֶׁת עֶשֶׂר בְּאֵב עַד יוֹם הַכַּפּוּרִים. כִּי מַעֲלַת אֻמֵּרַת תְּקוּנֵי
זֶהר בְּחֵדֶשׁ אֱלוֹל מִבְּאֵר בְּהַקְּדָמַת כֶּסֶא מְלֹךְ שְׁמִטְהָר הַגּוּף וְהַנְּשֻׁמָּה.
וּסְגָלְתוֹ לְקָרֵב קִיץ הַגְּאֻלָּה, וְכֵן פְּתוּב בְּאוֹר צְדִיקִים (סִימּוֹן ל"ו סִימּוֹן ב')
אֲשֶׁרֵי מִי שֵׁיִשְׁלִים סֵפֶר הַתְּקוּנִים בְּיָמִים אֱלוֹ וְיִקְרִי יְרוּשָׁלַיִם מִתְּחִילִים
בְּאֻמֵּרַת הַתְּקוּנִים מִחְמֹשֶׁת עֶשֶׂר בְּאֵב בְּאֵב. - לְשׁוּב בְּאֻמֵּת עַל חֲטָאֵת
נְעוּרִים... לִהְיוֹת נְעוּר כֹּל לַיִל שְׁשֵׁי וְלִלְמֹד בְּאוֹתוֹ לַיְלָה תַנ"ךְ. מִשְׁנָה.
גְּמָרָא. זֶהר. רֵאשִׁית חֲכָמָה. תְּקוּנִים. עֵינַי יַעֲקֹב. שְׁלַחַן עֲרוּף אֲרַח חַיִּים.
שְׁלַחַן עֲרוּף יוֹרֵה דַעָה. וְלִקְרוֹת קְרִיאַת שְׁמַע שֶׁל הָאֵר"י זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה
בְּכֹל לַיְלָה הַנִּדְפָס בְּשַׁעֲרֵי צִיּוֹן... (הַנְּהַגוֹת צְדִיקִים - הַדְּרָכוֹת מִרְבֵּי מִרְדְּכֵי
מִטְשַׁעֲרָנָאבִיל). - לְקַבֵּעַ עֵתִים לַתּוֹרָה, דְּהֵינּוּ לְלַמֵּד בְּכֹל יוֹם תַנ"ךְ מִשְׁנֵיּוֹת
שֶׁהוּא תְּקוּן לְנִשְׁמָה וְזֶהר וְשְׁלַחַן עֲרוּף וְעֵינַי יַעֲקֹב קֶדֶם הַשְּׁנָה וְקְרִיאַת
שְׁמַע שֶׁל הָאֵר"י זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה (כַּמְבָּאֵר בְּשַׁעֲרֵי צִיּוֹן) וְלִילָךְ בְּמִקְוֵה לְטַבֵּל
ט' פְּעֻמִּים בְּכַדֵי לְקַבֵּל עֲלֵיו קִדְשָׁה וְטַהֲרָה מִן הַמִּקְוֵה הָעֲלִיוֹנָה וְהַבּוֹן.
(הַנְּהַגוֹת צְדִיקִים - הַדְּרָכוֹת מִרְבֵּי מִרְדְּכֵי מִטְשַׁעֲרָנָאבִיל)**

בְּסֵפֶר הַתְּקוּנִים כָּלוּלִים כָּל הַחֲכָמוֹת שֶׁבְּעוֹלָם

**הַפְּלִיג מְאֹד כִּמְוָה פְּעֻמִּים בְּשִׁבַח גְּדֻלוֹת קִדְשַׁת הַתְּקוּנֵי זֶהר. וְהִיא
רְגִיל לְעַסֵּק בּוֹ בְּיוֹתֵר גַּם בְּכֹל הַשְּׁנָה אִפְלוּ שְׁלֵא בְּיָמֵי אֱלוֹל.
וְאִמֹר, שֶׁבְּסֵפֶר הַתְּקוּנִים כָּלוּלִים כָּל הַחֲכָמוֹת שֶׁבְּעוֹלָם וְכוּ'. (שִׁיחוֹת הַר"ן
רְבִינוֹ נַחְמֵן מִבְּרֶסֶלֶב סִימּוֹן קכ"ח). - פְּעַם אַחַת אִמֹר בְּמַתְמִיָּה, אֲצַל הָעוֹלָם**

הכל שוין, ספר הזהר והתקונים. והמובן מדבריו היה, שבאמת יש חלוק גדול ועצום בין ספר הזהר הקדוש ובין ספר התקונים, אף על פי שספר הזהר הוא קדוש ונורא מאד, אין לו שום ערך נגד קדשת וסודות של ספר התקונים. (חיי מוהר"ן רבינו נחמן מברסלב, ש"ט). - כתיב "מבשר"י אחזה אלוה", ראשי תבות מ'תורת ר'בי ש'מעון ב'ן י'וחאי. (בית אהרן, ל"ג בעמור). - אוי לאלו שלא רוצים ללמוד את הזהר, מפני שהם מביאים לעולם עני, מלחמות ואסונות. (תיקוני זוהר תיקון ל')

פרק ז

כל לומדי התורה ותופסיה משלת עליהם חובותיה, ללמוד וללמד ולעסק תמידים בסדרם, בלימוד ספר הזוהר הקדוש י'שמחו ה'לומדים ויגילו ה'תלמידים, בהגלות נגלות, אור יקרות, חכמה נפלאה, תורה מפארה, מרבותינו הקדושים, ראשונים כמלאכים, מלאים בחכמה, ואלופים במדע, אשר כל רז לא אניס להו, וכל פז לא מפיס להו, ובגדל חכמתם ורחב דעתם ועמק הבנתם בתורה הקדושה וצפונותיה, ידוע ידעו ושמוע שמעו, כי אין עצה ואין תבונה לנגד ה', וכל לומדי התורה ותופסיה עליהם משלת חובותיה, ללמוד וללמד ולעסק תמידים בסדרם, בלימוד ספר הזוהר הקדוש, הן בגירסא והן בהבנה, כי בו ולא בזולתו נגאל מגלות החל הזה, החפץ חיים והחזון איש ותלמידיו זיע"א ולהבדיל בין חיים לחיים, מרן הגאון הצדיק רבי חיים קניבסקי שליט"א, אשר מרגלא בפומיה ללומדי התורה - דעו, כי חובה עליכם לעסק בלימוד הזוהר הקדוש, פי מבלעדיו לא זוכים לעלות לגן עדן העליון, עכת"ד. (ראה באריכות בספר אור הזוהר, מאורות הזוהר, אוצרות הרשב"י) [צא ולמד בקדש פנימה, בגוף הספר, דברי הזוהר הקדוש בשיר השירים על הפסוק "אם לא תדעי

לך", ומה שכתבו בזה קדושי וצדיקי הדורות הרמ"ק, המהרח"ו, הרמח"ל, רבי יהודה פתיה ובעל הסלם ועוד, זיע"א, עיי"ש].

ובפרט עתה, פאָשר "היו צריה לראש" (איכה א' ה'): "בגוים לא מצאה מנוח" (שם ג'), מצוים אנו ביותר להתחזק בלימוד התורה הקדושה בכל פרד"ס - ד' חלקיה, למען הצלת עם ישראל, כמו שכתב מרנא הרי"ח הטוב בפרושו על התהלים (פרק י"ח פסוק ל"ה) על הפסוק "מלמד ידי למלחמה ונחתה קשת נחושה זרועתי", וזה לשונו: יובן, ידוע (עבודת הקדש ח"א פ"ז), אות למ"ד, רומזת ללמוד התורה, לכן היא גבוהה מכל האותיות, כי תלמוד תורה גדול מכל המצוות (קדושין ט, ב), ולכן במילואה עולה גימטריא ע"ד, כי בזכות התורה "יאכל עד" (בראשית מט, כז) כלומר, יוגבר שם "אכדט"ם" שמספרו ע"ד, והנה ידוע (בראשית רבה סה, כ') שעל ידי למוד התורה ישראל נוצחים במלחמה, ולהפך - להפך, וזה שאמר "מלמד ידי למלחמה", המ"ם שמוש, והיא בחיריק, וקרי ביה "מלמד", רוצה לומר, בזכות למוד התורה הרמוז בלמ"ד, בזה אשא "ידי למלחמה" שהם נוצחים, ובזה נחתה קשת נחושה זרועתי".

משה רבינו מהימנא סובל על וצער השכינה הקדושה לבדו, כי אין התלמידי חכמים רוצים לסייעו בזה, שאינם רוצים ללמוד סודות התורה

והאור החיים הקדוש בפרושו על פירשת ויחי (בברפת יעקב ליהודה) ביאר, דמשה הוא גואל ראשון, והוא גואל אחרון, כדאמר בזוהר הקדוש "מיה ש'היה הוא" ר"ת משה - "ש'היה", (קהלת א ט), ואין משה רבינו מהימנא נותן התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, [ובזהר הקדוש קורא לאלו שאינם עוסקים בספר הזוהר "עמי הארץ" גם פי גדלים בתלמוד], ומוסיף שם, דבכל פעם שיש זמן הראוי לגאולה, צריך שיהיה בנוי ינה של תורה הוא פח עסק התורה בכל

הקדמה לזוהר תהלים - תיקון הפללי

הפרד"ס - ד' חלקיה, (כדפרש בשיר השירים על הפסוק "הביאני אל בית היין"), ואם לאו ח"ו סובלים יסורים, ורק על ידי פח התורה שיש בעם ישראל נגאלים, עכת"ד. ופוק חזי מה שאמרו בזוהר הקדוש פרשת בראשית (דף כח): בלשון הקדש: אמר רבי אלעזר, והרי מי נתן מעשה של אדם בישראל ובמשה? אמר לו: בני, ואתה אמרת כך? וכי לא למדת (ישעיה מו) מגיד מראשית אחרית! אמר לו, כך הוא ודאי. ולכן משה לא מת, והוא נקרא אדם, ובגללו נאמר בגלות האחרונה ולאדם לא מצא עזר, אלא כלם כנגדו. וכן נאמר בעמוד האמצעי ולאדם לא מצא עזר שיוציא שכינה מהגלות. זהו שכתוב (שמות ב) ויפן כה וכה וירא כי אין איש. ומשה הוא בדמותו ממש, שנאמר בו לא מצא עזר כנגדו. באותו זמן ויפל ה' אלהים תרדמה על האדם. ה' אלהים - אבא ואמא. תרדמה - זו הגלות, שנאמר בה (בראשית טו) ותרדמה נפלה על אברם. הפילו על משה וישן. אין שנה אלא גלות. ויקח אחת מצלעתיו - מצלעותיו של משה? אלא מאותם עלמות של הגבירה נטלו אבא ואמא אחד מהם, והוא צד לבן, יפה כלבנה. ויסגר בשר תחתנה - זה בשר שנאמר בו (שם ו) בשגם הוא בשר. בשר של משה אדם, ועליו נאמר פני משה כפני חמה, ולכן (שיר ו) יפה כלבנה ברה כחמה. ובאר במקדש מלך: דמשה רעיא מהימנא סובל על וצער השכינה הקדושה לבדו, כי אין התלמידי חכמים רוצים לסייעו בזה, שאינם רוצים ללמוד סודות התורה, אלא כולם כנגדו ולא מצא הקדוש ברוך הוא מי שיעזר להוציא את השכינה מן הגלות, וכלם בסוד התרדמה והשינה.

כל האסונות והעניות והצרות, ועכוב ביאת המשיח והגאולה, זה בגלל שלא רוצים ללמוד את תורת הסוד - ומעכבים הגאולה בתיקוני זוהר (תיקון ל). אמר הרשב"י ע"ה שכל האסונות והעניות והצרות, ועכוב ביאת המשיח והגאולה, זה בגלל שלא

רוצים ללמוד את תורת הסוד. - ובזהר פְּרַשְׁת נְשֵׂא (קכד, ב), אָמַר הָרַעֲיָא מְהִימָנָא דְדוֹקָא בְּזָכוֹת לִימוּד סֵפֶר הַזוהַר יוֹצֵאִים מְהַגְלוֹת בְּרַחֲמִים, וְכָבֵר בְּאֵרוֹ גְּדוּלַי הַדּוֹרוֹת, כִּי הַלִּימוּד בְּזוהַר הַקְּדוֹשׁ מוֹעִיל גַּם בְּגִירָסָא, כִּי מִטְהַר הַנֶּפֶשׁ הוּא (עֵינן בְּסֵפֶר אֹר הַזוהַר) וּמְזַכֵּךְ הָאֹר, וּמְכַנִּיעַ כַּח מַלְכוּת הַרְשָׁעָה, וְדַע כִּי כָבֵר הוֹרָה מִלְאָךְ הָאֱלֹקִים הָאֲרִ"י הָחִי זִ"ע לְתַלְמִידָיו הַגְּדוֹלִים, שְׁיִלְמְדוּ זוהַר בְּגִירָסָא, לְזָכוֹת עַל יְדוּ לְהַשְׁגָּה, וְכֵן לְבַעֲלֵי תְּשׁוּבָה לְטְהָרַת נַשְׁמָתָם, וְלַקְּבֻלַּת תְּשׁוּבָתָם. וְאֵלוֹ כָּבֵר קִימָנוּ עֲצַת הַרְמֹח"ל זִיע"א לְלִמּוּד בְּחִבּוּרָה זוהַר הַקְּדוֹשׁ בְּגִירָסָא בְּרִצִּיפוֹת, כָּבֵר הוֹנַח לָנוּ, וְנִצְלָנוּ מִיַּד כָּל הַקְּמִים עֲלֵינוּ, וְזָכִינוּ לְרוּחַ טְהָרָה, (דְּנִיאל פָּרַק ז יג) "וְאָרוֹ עִם עֲנָנֵי שְׁמַיָא" וְגַבַר יִשְׂרָאֵל!

עַל כֵּן רָאוּ נָא בְּזָה דְבַרֵי הַגֵּר"א ז"ל, וְדַבְרֵי גְדוּלַי יִשְׂרָאֵל מְעַנְנֵן חוֹבֵת הַשְׁעָה לְעֶסוֹק בְּלִימוּד הַזוהַר הַקְּדוֹשׁ, וְעַתָּה יֹאמְרוּ בְּקוֹל רֶם וְנִשְׂא "חַתּוֹם פִּי שְׁטָן... זְעוּם בּוֹ וְיָדִים", וְלֹא יִקְנָטְרוּ עוֹד הַשׁוֹגְגִים וְהַמְזִידִים, וְלִשְׁזוּמַעִים יוֹנְעִים יֹאמְרוּ הַמּוֹגִידִים, לְכָל אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַקְּטַנִּים עִם הַגְּדוֹלִים, יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל חֲבֵרִים, וּמְמוֹנֵי יִשְׁקוּ כָּל הַעֲדָרִים, בְּאַהֲבָה וּבְאַחֲדוּת נִפְלָאִים, כּוֹלְנוּ לִי-הַ וְלִי-הַ עֵינֵינוּ מִצַּפִּים.

וּבְזָכוֹת אֲדוּנֵינוּ דָּוִד הַמְּלֹךְ ע"ה הוּא מְשִׁיחַ ה', יִתְקַיְמוּ דְבַרֵי הַנְּבִיא יְחִזְקִיָּאל (פָּרַק לז ט) דְּבַר אֱלֹהִים כֹּה אָמַר אֲד-נִי ה' הִנֵּה אָנִי לְקַח אֶת עֵץ יוֹסֵף אֲשֶׁר בְּיַד אֶפְרַיִם וְשִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל חֲבָרָיו וְנָתַתִּי אוֹתָם עָלָיו אֶת עֵץ הַיְהוּדָה וְעֲשִׂיתָם לְעֵץ אֶחָד וְהָיוּ אֶחָד בְּיַדִּי: (יְחִזְקִיָּאל פָּרַק לו כד-כה, כז) וְעַבְדִּי דָּוִד מְלֹךְ עֲלֵיהֶם וְרוּעֵה אֶחָד יִהְיֶה לְכֻלָּם וּבְמִשְׁפָּטֵי יִלְכוּ וְחֻקְתִּי יִשְׁמְרוּ וְעָשׂוּ אוֹתָם, וְיָשְׁבוּ עַל הָאֶרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לְעַבְדִּי לְיַעֲקֹב אֲשֶׁר יָשְׁבוּ בָּהּ אֲבוֹתֵיכֶם וְיָשְׁבוּ עָלֶיהָ הַפֶּה וּבְנֵיהֶם וּבְנֵי בְנֵיהֶם עַד עוֹלָם וְדָוִד עַבְדִּי נִשְׂא לָהֶם לְעוֹלָם: וְהָיָה מִשְׁכָּנִי עֲלֵיהֶם וְהָיִיתִי לָהֶם לְאֱלֹקִים וְהָפָה יִהְיוּ לִי לְעַם. וּבְזָכוֹת הַרְשָׁבִי ע"ה נִשְׁמַת מוֹשֶׁה

רַעֲיָא מְהִימְנָא מְשִׁיחַ ה' הוּא גּוֹאֵל רֵאשׁוֹן וְהוּא גּוֹאֵל אַחֲרוֹן (אור החיים ויח"י), וּבִימֵינוּ תּוֹשַׁע יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל תְּשׁוּעַת עוֹלָמִים וְיִתְקַיֵּם בָּנוּ הַרְעֵיָא מְהִימְנָא בְּסַפְרָא דָּא יִפְקוֹן מְגֻלּוֹתָא בְּרַחֲמֵי וּבְגִין דָּא וְאִין עֲמוּ אֶל נְכַר, וְהִיָּה ה' לְמַלְךְ עַל כָּל הָאָרְץ בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה ה' אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: (זכריה פרק יד ט), בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

וְזֹאת לְמוֹדַעֵי, שְׁסַפְרִים הָאֵלוּ קִמְתָּר וּמִצְוָה לְכָל אֶחָד לְהַדְפִּיס כַּמָּה שְׂרוּצָה בְּאֵילוּ שְׁפָה וְלִשׁוֹן שְׂרוּצָה, וְכָל הַמְזַכֵּה אֶת הַרְבִּים זְכוֹתוֹ עוֹמְדַת לְעַד וְזוֹכָה לְבָנִים צְדִיקִים. וּבְגִדְל כַּח זְכוֹת הַרְבִּים שֶׁל הָעוֹזְרִים וְהַמְסִיעִים לְמַפְעַל הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, יִזְכוּ לְרֵאוֹת מִיּוֹצְאֵי חִלְצִיהֶם רַב תַּעֲנוּג וְנַחַת דְּקִדְשָׁה, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה בְּקִרְוּב שְׁיַעֲרָה הַשֵּׁם עָלֵינוּ רוּחַ טְהָרָה, וְנִזְכָּה לְטַהַר לְבַבְנוּ לְעַבֵּד לְיוֹצְרֵנוּ בְּכָל כַּחֲנוּ וּבְכָל נַפְשֵׁנוּ וּבְכָל מְאֵדְנוּ, וְיִתְקַים הַבְּטַחַת הַרְעֵיָא מְהִימְנָא "בְּהֵאֵי סַפְרָא הַזֶּה, יִפְקוֹן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי". כְּלָנוּ כְּאֶחָד נִזְכָּה שְׁיַקִּים בָּנוּ נְבוֹאֹת הַרְשָׁב"י "זְכָאָה דְּרָא דְּהֵאֵי אֶתְגַּלְיָא בֵּיה וּבְסִגּוּלָתוֹ וְיִקְרָאתֶם דְּרִוֵּר" וְתַחֲזִנְהָ עֵינֵינוּ, בְּן דְּוֹד מְשִׁיחֵנוּ מְלַךְ בְּיוֹפְיוֹ יְבוֹא וְיִגְאָלְנוּ, בְּ"עוֹז" וְהַדָּר אֱלֹקֵינוּ, וּבִשְׂכַר זֹאת א-ל חַי חֲלֻקֵינוּ, וְנַחֵה עָלֵינוּ רוּחַ ה' צוּרְנוּ מְגִינֵינוּ, יְגַלְהָ כְּבוֹד מְלְכוּתְךָ עָלֵינוּ, וְאִזּוּ יִשְׁמַח לְבַבְנוּ, וְתִגַּל נַפְשֵׁנוּ, בִּישׁוּעַת מְלְכֵינוּ, אַפְי"ר.

הַק' שְׁלוֹם יְהוּדָה גְּרָאס

אבדק"ק האלמין בית שמש תובב"א

הקדמה

בו יבאר איך נתגלתה התקון הכללי, וגדל מעלת הזוכה לאומרה

מ"ם, שעל ידי השני שמות אלו יוצאה הטפה מהקלפה. כי הטפה היא בחינת חסד וגבורה כידוע, כי יש בה כח אש ומים, חמימות ולחות, שהם בחינת חסד וגבורה. ועל ידי השני שמות "אל אלהים" הנ"ל, שהם בחינת חסד וגבורה כידוע, שהם גימטריא "תהלים" כנ"ל, על ידי זה מוציאין הטפה משם. וזה צריך לכוון בשעת אמירת תהלים.

איתא ב"לקוטי מוהר"ן" חלק ראשון וזה לשונו: תקון למקרה לילה רחמנא ליצלן, לומר עשרה קאפיטל תהלים באותו היום שארע לו חס ושלום, כי יש כח באמירת תהלים להוציא הטפה מהקלפה שלקחה אותה, פי "תהלים" בגימטריא "לילית" עם החמש אותיות של שמה, שהיא הממנה על זה כידוע.

הכונה בשעת האמירה

מספר העשרה, כנגד עשרה מיני נגינה

ועל כן צריך לומר עשרה קאפיטל. כי יש עשרה מיני זמרה, שהם בחינת העשרה לשונות שנאמר בהם ספר

וצריך לכוון בשעת אמירת תהלים, ש"תהלים" בגימטריא "תפ"ה", שהוא מכוון כמספר השני שמות "אל אלהים" במלואו כזה: אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"י יו"ד

א. סימן ר"ה. ב. זוה"ק חלק א' דף י"ט עמוד ב', קמ"ח, קמ"ט, ח"ג ע"ו. ג. עין חיים שער י"א סוף פרק ד'. ד. זוה"ק חלק ג' דף רנ"ה. ה. זוה"ק ח"ג דף ל.

הָאָדָם בְּמִקְרָה חָס וְשָׁלוֹם, הוּא
עַל יְדֵי לְשׁוֹן תְּרַגְמוֹם, שֶׁהוּא
בְּחִינַת מִשְׁכִּיל עַל יְדֵי תְּרַגְמוֹן,^ז
שֶׁהוּא מְעַרְב טוֹב וְרַע, לְפַעְמִים
"מִשְׁכִּיל", וְלְפַעְמִים "מִשְׁכִּיל",
עַיִן שָׁם.

וְכֵן הֵלְלוּהָ הַפֶּה הַקְּלָפָה,
שֶׁשְׂמָה לִילִית, עַל שֵׁם
שֶׁהִיא מְיַלְלֵת בִּילְלָה תָּמִיד,
וְהֵלְלִי, הַפֶּה יִלְלָה, כִּי אוֹתִיּוֹת
"הֵלְלִי", הֵם הַפֶּה "יִלְלָה".^ח

גַּם הַטְּפָה בָּאָה מֵהִדְעַת, שֶׁהִיא
בְּחִינַת חֶסֶד וּגְבוּרָה,
כִּידוּעִיא, כִּי גַם הַטְּפָה הִיא
בְּחִינַת חֶסֶד וּגְבוּרָה כִּנ"ל. וַיְדוּעַ
שֶׁהִדְעַת הִיא בְּחִינַת חֲמֹשֶׁה
חֲסָדִים וְחֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת, עַל כֵּן
צָרִיךְ לוֹמַר עֲשֶׂרָה קְאֻפִיטָל.

זֶה וְזֶה בְּחִינַת: לְדוּד מִשְׁכִּיל,
אֲשֶׁרֵי נִשְׁוִי פִּשְׁעֵי, רֵאשִׁי
תְּבוֹת "נִ'אֲיָ", שֶׁהוּא נִכְנַע עַל

תְּהִלִּים, כַּמּוּבָא בְּגִמְרָא פְּסָחִים
שֶׁהֵם: אֲשֶׁרֵי, וְלִמְנַצַּח, וּמִשְׁכִּיל,
וְהֵלְלוּהָ וְכוּ', עַיִן פְּרוּשׁ רַש"י.
וַיֵּשׁ כַּח בְּכָל לְשׁוֹן וְלְשׁוֹן שֶׁל
עֲשָׂרָה לְשׁוֹנוֹת הַנ"ל לְבַטֵּל כַּח
הַקְּלָפָה הַנ"ל, כִּי כָל אֶחָד מֵאלוֹ
הַלְשׁוֹנוֹת הֵם הַפֶּה הַקְּלָפָה
הַנ"ל.

רְמִזֵי הָעֲשָׂרָה מִזְמוּרִים

כִּי אֲשֶׁרֵי הוּא לְשׁוֹן רֵאָיָה
וְהַסְתַּכְלוֹת, הַפֶּה הַקְּלָפָה
הַנ"ל שֶׁעָקַר כַּחַה מִקְּלָקוּל
הָרְאוֹת, מִבְּחִינַת וַתְּכַיֵּן עַיִנוֹ
מִרְאוֹת, בְּחִינַת יְהִי מֵאֲרֵת חֶסֶד,
וְדַרְשׁוּ רְבוּתֵינוּ זְכוּרֵנוֹם לְבִרְכָהוּ
דָא לִילִית. נִמְצָא שֶׁעָקַר כַּחַה
מִקְּלָקוּל הָרְאָיָה, וְאֲשֶׁרֵי, שֶׁהוּא
לְשׁוֹן רֵאָיָה, הוּא הַפֶּה מְמַנָּה.
וְכֵן מִשְׁכִּיל, כִּי הִיא בְּבְחִינַת
מִשְׁכִּיל, וּמִשְׁכִּיל הוּא הַפֶּה מְזַה.
וְעַנְיָן זֶה עַיִן בְּמָקוֹם אַחֲרֵי, כִּי
עָקַר כַּחַה לְהַחֲטִיא אֶת

ל"א, ס"ה... ג. דף קי"ז ובזוהר הקדוש. ז. תקוני זוהר, תקון מ"ד דף ע"ט:..
ת. לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן י"ט. ט. פסחים קי"ז.. י. והשאר לא פרש.
יא. ראה עין חיים שער כ"ה דרוש ב', ושער ל"ד פ"ג.

לְאַחֲרֵים הוֹדֶךָ כֵּא. "מִזְמוֹר", הַנוֹתֵן זְמִירוֹת בְּלִילָה כֵּב. "הַלְלוּנָה", אֲשֶׁה יִרְאֵת ה' הִיא תַתְּהַלֵּל כִּיכֵד.

וְדַע פִּי אֵלֹהִים הֵם הַעֲשֶׂרָה קֶאֱפִיטֵל תְּהִלִּים: ט"ז, ל"ב, מ"א, מ"ב, נ"ט, ע"ז, צ', ק"ה, קל"ז, קנ"ג. וְהֵם תְּקוּן גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד לְעַנְיֵן הַנִּל.

הַזִּכָּה לְאוֹמְרָם נִתְקַן בְּדַאִי

וּמִי שְׂזוֹכָה לְאוֹמְרָם בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, אֵין צָרִיךְ לִפְתּוֹד עוֹד מִפְּגַם הַנּוֹרָא שֶׁל הַמְּקַרָּה חֶסֶד וְשָׁלוֹם, פִּי בְּדַאִי נִתְתַקֵּן עַל יְדֵי זֶה, עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ בְּקִצּוֹר.

סֵדֵר הַתְּגִלּוֹת "הַתְּקוּן הַכְּלָלִי"

וְאִיתָא בְּשִׁיחוֹת הָרַ"ן בִּזוֹ הַלְשׁוֹן: וְדַע אָחִי, פִּי בְּתַחֲלָה אָמַר הוּא זְכוֹרוֹנוֹ לְבִרְכָּה, הַתּוֹרָה הַנִּל

יְדֵי בְּחִינַת "לְדוֹד מִשְׁכִּיל", דְּהֵינּוּ תְּהִלִּים, עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ.

עוֹד רְמִזִּים

וּבְלִיקוּטֵי תְּנִינָא"ב אִיתָא בְּזוֹ הַלְשׁוֹן: תְּקוּן לְמַקְרָה לִילָה חֶסֶד וְשָׁלוֹם, לוֹמֵר עֲשֶׂרָה קֶאֱפִיטֵל תְּהִלִּים, כְּמִבְּאָר בְּסֵפֶר הָרֵאשׁוֹן"י עֵין שָׁם וְכוּ'. וְדַע פִּי הַעַנְיֵן שֶׁל הַעֲשֶׂרָה מִיְנֵי נְגִינָה הַנִּל, שֶׁהֵם כְּנֻגָד פְּגַם הַנִּל, הוּא מְרַמֵּז בְּפִסּוּקִים אֵלֹה: "בְּרַכָּה", "אֲבָרְךָ אֵת יְהוָה אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי אַף לִילוֹת" וְכוּ' י. "אֲשֶׁרִי", "אֲשֶׁרִי נְשׁוּי פֶשַׁע כְּסוּי חֲטָאָה" טו. "מִשְׁכִּיל", וּמֵה' אֲשֶׁה מִשְׁכַּלְתָּ טז. "שִׁיר", וּבְלִילָה שִׁירָה עֲמִי"ז. "נִצַּח", לְמִנְצַח אֵל תִּשְׁחַתִּי"ח. "נְגוּן", אֲזַכְּרָה נְגִינָתִי בְּלִילָה ט"ט. "תְּפִלָּה", הַיֹּאכֵל תְּפִל מְבִלִי מְלַחכ. "הוֹדוּ", פֶּן תִּתֵּן

יב. סימן צ"ב. יג. בסימן ראש השנה. יד. תהלים טז, ז. טו. שם לב, א. טז. משלי יט, יד. יז. תלים מב, טית. יח. שם נט א. יט. שם עז, ז. כ. איוב ו' ו, ועיין רש"י שם, ותיקו"ז תקון מ"ז. כא. משלי ה, ט'. כב. איוב לה, י. כג. משלי לא, ל. כד. והבן היטב רמזים אלו. כה. סימן קמ"א.

עֲשֶׂרָה קֹאפִיטֵל תְּהִלִּים שִׁיאֲמְרוּ
הֵם תְּקוּן לְזֶה, כִּי כָל עֲשֶׂרָה
קֹאפִיטֵל תְּהִלִּים, אֵיזָה שֶׁהֵם,
כּוֹלֵם הֵם כִּנְגַד עֲשֶׂרָה מִיַּי
נְגִינָה, שֶׁהֵם תְּקוּן לַהֲנִ"ל.

הַתְּקוּן הָרֵאשׁוֹן הוּא הַמְּקוּה

וְאִז, בְּעֵת שֶׁגִּלָּה הַתּוֹרָה הַנִּ"ל,
אָמַר בְּתַחֲלָה, שֶׁתְּקוּן
הָרֵאשׁוֹן הוּא הַמְּקוּה, שֶׁצָּרִיכִין
לְטַבֵּל בַּמְּקוּהִי. וְאַחַר כֵּךְ גִּילָה
הַתְּקוּן הַנִּ"ל, לומר עֲשֶׂרָה
קֹאפִיטֵלִיךְ תְּהִלִּים כִּנְ"ל.

מְקוּה בְּאוֹתוֹ יוֹם דְּוָקָא

גַּם פְּעַם אַחַת אָמַר, שֶׁצָּרִיכִים
לִיזְהַר מְאֹד לְטַבֵּל בְּאוֹתוֹ
הַיּוֹם שִׁיְהִיָּה הָאָדָם בְּלִתי טְהוֹר,
וְאֶפְלוּ אִם לֹא יוּכַל לְטַבֵּל בְּבִקְרָה,
עַל כָּל פְּנִים יְטַבֵּל בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם,
אֶפְלוּ לְפָנוֹת עֶרֶב, כִּי צָרִיכִין
לִיזְהַר מְאֹד לְטַבֵּל בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם
דְּוָקָא כִּי.

הַמַּתְחַלֵּת: תְּקוּן לְמִקְרָה לִילָה.
וּבְתַחֲלָה, בְּעֵת שֶׁהַתְּחִיל
לְגִלוֹתָהּ, לֹא הֵייתִי לְפָנָיו אֶז. אֶךְ
ה' יִתְבָּרֵךְ זְכֵנִי, וּבְאֵתִי אֶצְלוּ
סְמוּךְ מְאֹד לְאוֹתָהּ הָעֵת
שֶׁהַתְּחִיל לְגִלוֹתָהּ, וְסִפֵּר לִי אֶחָד
בְּשֵׁמוֹ הַתּוֹרָה הַנִּ"ל, כְּפִי מֵה
שֶׁשָּׁמְעָה מִפִּי הַקְּדוֹשׁ.

וּבְתוֹךְ כֵּךְ, בְּאוֹתָהּ הַשְּׁעָה
שֶׁשָּׁמְעֵתִי מִפִּי אַחַר
בְּשֵׁמוֹ הַתּוֹרָה הַנִּ"ל, בְּתוֹךְ כֵּךְ
סָבַב ה' יִתְבָּרֵךְ שְׁדַבְּרֵתִי עִמוֹ
מְזֶה, וְחָזַר וְאָמְרָה לְפָנָי בְּקִצּוֹר
כִּנְ"ל. וּבְאוֹתָהּ הָעֵת שֶׁגִּלָּה
הַתּוֹרָה הַנִּ"ל, לֹא גִילָה אֶז אֵיזָה
קֹאפִיטֵל לומר, רַק אָמַר סֵתָם:
לומר עֲשֶׂרָה קֹאפִיטֵל תְּהִלִּים
לְתְּקוּן הַנִּ"ל.

וְשָׁמְעֵתִי מִפִּי הַקְּדוֹשׁ אֶז
שָׁאֲמַר, שֶׁהִיָּה רְאוּי
לְגִלוֹת אֵיזָה הֵם עֲשֶׂרָה קֹאפִיטֵל
תְּהִלִּים שֶׁצָּרִיכִין לומר, אֶךְ אֵיזָה

כז. ואמר בזו הלשון: דאס ערשטע איז מקוה. כז. ועיין בסוף "ספורי מעשיות"
שאמר, שטוב מאד לטבל תכף ומיד וכו', עיין שם.

דרך ארץ קדמה לתורה

ואחר כף הייתי אצלו באיזה שבת, והזמין השם יתברך, שראיתי בעיני כתיבת ידו הקדושה, שכבר רשם לעצמו העשרה קאפיטל תהלים שצריכים לומר, אך לא היה מדרך ארץ שאקח כתב ידו בעצמי בלי רשותו, ורציתי לתופסם במחי בעל פה, ולא יכלתי, מחמת אימת רבי, פן יקפיד כי באתי לחדרו ומצאתי כתב יד הנ"ל והסתפלתי בו בלא רשותו.

[כי המעשה הזה היה בשבת פרשת שקלים שנת תקס"ט, שהוא זכרוננו לברכה יצא מחדרו, ונכנס לבית הגדול שלו בעת קריאת התורה, ואז נכנסתי בחדרו וראיתי כתב יד הנ"ל].

ואחר כף ביום ראשון, בעת שלקחתי רשות מאתו לשוב לביתי, דברתי עמו,

הסדר באיזה אופן נתגלה

אחר כף, אחר שעברו קרוב לארבע שנים^{כ"י}, וכבר היה לו החולאת שלו שנסתלק ממנו, וכבר חזר מלעמבערג, פעם אחת בחורף, שכב על מטתו, ואנחנו עמדנו לפניו, והתחיל לדבר מענין העשרה קאפיטל תהלים, שהם תקון להנ"ל.

ואז צוה עלי לכתב על הניר, הפסוקים שמרמז בהם העשרה מיני נגינה, שהם תקון להנ"ל. וישבתי לכתב, ומפיו יקרא אלי, וגילה לי הפסוקים, וכתבתים על הספר כאשר הם נדפסים בלקוטי תניינא סימן צ"ב הנ"ל.

ואז גילה דעתו, שרצונו לגלות בפרטיות איזו הם העשרה קאפיטל תהלים שצריכין לומר באותו היום, והיינו עומדים ומצפים שיגלה לנו, ולא זכינו מיד, ואחר כף נסענו מאתו.

הפגם הוא רק מי שיקרה לו
מחמת הרהורים חס ושלום

ויש מי שיקרה לו על ידי רבוי
אכילה ושתייה, או על ידי
חלשות ועיפות, או על ידי
שאינו שוכב כראוי, וכל זה אינו
כלום ל.

גם יש ששומרים אותו
מלמעלה ונצול
מהמקרה, או שהמזל שומר
אותו ונצול. גם לפעמים נדמה
להאדם בשנה בחלום כאלו הוא
נופל, ואחר כך מתעורר משנתו,
גם זה מן השמים שמצילין
אותו מזה.

רק מי שיקרה לו חס ושלום,
מחמת הרהורים, מזה
נבראים ממש קלפות חס
ושלום, כמבאר בספרים.

אבל מי שיאמר באותו היום,
אלו העשרה קאפיטל
תהלים, בודאי יתקן בזה מאד

ושאלתי ממנו שיגלה לי
העשרה קאפיטל תהלים הנ"ל,
כי ידעתי שכבר הם נרשמים
אצלו כנ"ל, ולא רצה, ואמר,
שיהיה עת אחר לזה, והלכתי
מאתו.

עדים נאמנים

אחר כך, סמוך לאותו העת,
בעת שהייתי אני בביתי
בנעמרוב, אז גילה העשרה
קאפיטל תהלים לפני הרב דפה
ברסלב, ולפני חברי רבי נפתלי
מנעמרוב, ויחד אותם לעדות
על זה, וכך אמר להם: היות
בענין זה הידועכט, נלכדים
בודאי שלשה חלקי העולם, אני
לוקח אתכם לעדות, ותדעו,
שאלו העשרה קאפיטל תהלים,
מועילים מאד מאד לתיקון קרי,
והם תיקון גמור, ומועיל מאד
מאד.

בכונה פראוי בודאי מה טוב -
האמירה אף בלי פונה מסגל

ואם יאמרום בכונה פראוי,
בודאי מה טוב, אף גם
האמירה בעצמה, מסגל מאד.

"הייתי רוצה לבטל ענין זה
לגמרי"

ואמר: כי לא נודע זאת מיום
בריאת העולם, מסתמא
הייתי רוצה לבטל זאת לגמרי,
אך אי אפשר זאת לא בגשמיות,
ולא ברוחניות.

בגשמיות אי אפשר, כי היה
צריך לבטל ולשנות

הטבע של כלליות בני אדם
בתמידות, וזה דבר שאי אפשר,
כי אפילו משה רבנו עליו
השלום, וכיוצא, שבטלו הטבע,
היה רק לפי שעה ובדבר פרטי,
כגון קריעת ים סוף, או בקיעת
הירדן, וכיוצא, שהיה רק לפי
שעה.

מאד. וכמה צדיקים גדולים
שרצו לעמוד על ענין זה,
ונתיגעו למצוא לזה תקון גמור,
וקצתם לא ידעו כלל מהו ענין
זה, וקצתם התחילו לידע קצת
בענין תקון זה, ונסתלקו
לעולמם באמצע עסקם בזה,
ולא גמרו.

ולי עזר השם יתברך, שזכיתי
לעמוד על זה בשלמות.
וענין תקון זה על ידי אמירת
העשרה קאפיטל תהלים הנ"ל,
הוא דבר חדש לגמרי, חדוש
נפלא! כי הוא תיקון נפלא
ונורא מאד מאד לא.

אמירת התקון בלא מקנה

ומי שיוכל לילך למקנה, ואחר
כך יאמרום, בודאי מה טוב.
אך אפילו אם הוא אנוס שאי
אפשר לטבל, כגון שהוא חולה,
או שהוא בדרך, אף על פי כן
אם יאמרום, אשרי לו, כי הם
תיקון גדול ונורא מאד.

"אתאמץ לטובתו לארך ולרחב"

ואמר בזו הלשון: איך וועל
 מיד ליגען אין דער לענג
 און אין דער ברייט איך זאל
 איהם א טובה טהון, ביי די
 פאות וועל איך איהם ארויס
 ציהען פון דעם שאול תחתיות.
 ואני חזק מאד בכל הדברים
 שלי, אך בזה אני חזק
 ביותר, שאלו העשרה קאפיטל
 תהלים מועילים מאד מאד.

יאמרם כסדר דוקא

ואלו הן העשרה קאפיטל
 תהלים וכו' לב ויאמרם
 כסדר שהם כתובים בתהלים.

**העשרה מזמורים הם תקון
 בכלליות**

ואמר: שהוא תיקון הכללי, פי
 כל עברה יש לה תיקון
 מיוחד, אבל תיקון הנ"ל, הוא
 תיקון הכללי.

אבל לבטל הטבע של
 כלליות בני אדם, פי
 כל אחד ואחד בהכרח לבטל
 ולשנות הטבע אצלו, וגם
 צריך לבטל ולשנות הטבע
 תמיד, וזה דבר שאי אפשר,
 וגם ברוחניות אי אפשר
 וכו'. אך העשרה קאפיטל,
 הם דבר נפלא ויקר ומועיל
 מאד.

הבטחת רבנו הקדוש

גם יחד אותם לעדות,
 ואמר: שגם פי זמלאו
 ימיו, אזי, אחר הסתלקותו,
 מי שיבוא על קברו, ויאמר
 שם אלו העשרה קאפיטל
 תהלים הנ"ל, ויתן פרוטה
 לצדקה עבורו, אפילו אם
 גדלו ועצמו עוונותיו וחטאיו
 מאד מאד חס ושלום, אזי
 אתאמץ ואשתדל לארך ולרחב,
 להושיעו ולתקנו.

לב. רק בספר "ספורי מעשיות" נדפסו בפעם הראשון בטעות ה קאפיטל של קל"ז על
 ידי עוות המדפיסים, ומשם נתפשט הטעות בכמה ספרים וסדורים שהעתיקו משם.
 לג. עיין לקוטי מוהר"ן ח"א סימן כ"ט, ועיי"ע בסימן ל"ו.

שפתותיו דוכבות בקבר

וְיָמָה שֶׁהָרֵב בְּעַל הַמַּחְבֵּר "סֵדֵר תְּקוּנַת שֶׁבֶת" מְבִיאֵם בְּשֵׁם סֵפֶר "עֲשֶׂרֶה הַלּוּלָיִם" לֵד, זֶה אֵינוֹ. כִּי יְדִידֵי הַקּוֹרֵא, עַיִן נָא בְּסֵפֶר "תְּקוּנַת מוֹעֵד" לֵה, וְתִרְאֶה שְׁמוּבָאִים שָׁם בְּשֵׁם רַבְּנוּ רַבִּי נַחֲמָן זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה. וְגַם נֶס נָא וְחַפֵּשׂ בְּכָל הַסְּפָרִים שְׁמוּבָאִים שָׁם שְׁלֹא בְּשֵׁם רַבְּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה, וְתִרְאֶה שְׁכָלָם נִדְפְּסוּ אַחֵר פְּטִירַת רַבְּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה, שֶׁנִּפְטַר תְּחִלַּת שְׁנַת תַּקְע"א בְּחוֹל הַמוֹעֵד סְכוּת.

וְאַפְּשֵׁר שֶׁהָרֵב הַנ"ל וְכִיּוֹצֵא, מְגַדֵּל תְּשׁוּקָתָם לְזִכּוֹת בָּהֶם אֶת הַרְבִּים בְּתִקּוּן גָּדוֹל כְּזֶה, וְיִדוּעַ שֵׁישׁ שְׁנַמְצָאִים מִתְּנַגְּדִים וְחוּלְקִים עַל רַבְּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה, עַל כֵּן קִיְמוּ בְּנַפְשָׁם מֵאֲמַר חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבִרְכָה לֵי, שְׁמַתָּר לְשִׁנוֹת בְּדָבָר הַשְּׁלוֹם, וּבִפְרָט בְּדָבָר גָּדוֹל וְתִקּוּן כְּזֶה.

צדיכין לגלותו בפני כל

גַּם אָמַר אֲז, שְׁעִנֵּן הַנ"ל שֶׁל הַעֲשֶׂרֶה קְאֵפִיטֵל תְּהִלִּים, יֹאמְרוּ וַיִּגְלוּ בְּפָנַי הַכֹּל.

אף שהוא דבר קל קשה לקימו

וְאָמַר אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא דְבַר קָל, לֹאמַר עֲשֶׂרֶה קְאֵפִיטֵל תְּהִלִּים, אֵף עַל פִּי כֵן, גַּם זֶה יִהְיֶה כְּבֵד מְאֹד לְקִיּוֹם.

וְכֵן נִתְקַיֵּם עֲתָה בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, שְׁמַחֲמַת רַבּוּי הַמַּחְלָקַת, רֹב הַהֶמוֹן רְחוּקִים לְקִיּוֹם זֹאת, וְהוּא זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה, הוֹדִיעַ כָּל זֹאת מִקֶּדֶם.

וְאַנְחָנוּ עֲשִׂינוּ מֵה שְׁמִטֵּל עָלֵינוּ, לְהוֹדִיעַ הַתְּקוּן לְכָל הַחֶפֶץ לְהִתְתַּקֵּן, וְכָל אֶחָד הַטּוֹב בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה, הַשׁוֹמֵעַ יִשְׁמַע, וְהַחֲדֵל יִחְדַּל, וְאַנְחָנוּ אֶת נַפְשֵׁנוּ הַצְּלוּנוּ.

איזה דבר חס ושלום, שיקדים
עצמו האדם, ויטבל ויטהר
עצמו.

ובלבד שלא יתפחד כלל

והזהיר מאד, לבל יתפחד
האדם מזה כלל, כי
הפחד והדאגות והמרה שחורה
בענין זה, מזיק מאד מאד,
בפרט אחר שגלה אלו העשרה
קאפיטל תהלים הנ"ל,
המסגלים לתקון חטא זה, אז
אמר: שמי שיזכה לקיים זאת,
לומר אלו העשרה קאפיטל
תהלים הנ"ל, באותו היום
שיקרה לו חס ושלום, אזי
בודאי יתקן חטאו, ושוב אל
ידאג כלל.

גם היה מתלוצץ מאלו
החסידים והיראים,
שכשמגיע להם איזה הרהור,
אזי הם מתפחדים שלא יבואו
לידי מקרה חס ושלום, ומחמת
זה הם רגילים בהתר, מחמת

ועתה בין תבין, שצדקו הנאמר
לעיל, שהם תקון חדש
לגמרי, ולא ידע מזה שום נברא
מימות עולם.

ותאמרם בשם רבנו זכרוננו
לברכה, בכדי
ששפתותיו יהיו דובבות
בקברלי, אשר כל הצדיקים
מתגעגעים לזה, ומזה אשר
אלצוני לגלות כל הנ"ל. וזכותו
יעמוד לנו, ומכל פגמינו
וצרותנו יתקננו ויושיענו, אמן
כן יהי רצון.

יהא זהיר במקוה

ומבאר גם בהשיחות שאחר
הספורי מעשיות,
שהזהיר לאנשיו, שכשיקרה
להם מקרה בלתי טהור חס
ושלום, שילכו תכף ומיד
למקוה לטבל. כי על ידי
המקרה חס ושלום, נעשה מה
שנעשה. על פן טוב מאד,
שקדם שמתחיל להעשות מזה

יפול בדעתו כלל משום דבר שפעולם, אף אם יעבור עליו מה.

פחד שלא יבואו לידי מקרה. והוא זכרונו לברכה, היה מתלווץ מזה ליט.

ואם יהיה חזק בדעתו, ולא יתפחד כלל, ולא יחשב מחשבות כלל, וילך בתמו בשמחה, יזכה לסוף לעבור על הכל בשלום. ודברים כאלו אי אפשר לבאר בכתב, וערום יבין לאשורו.

ועקר כוננתו היה, שהאדם צריך לבלי להתפחד ולהתירא כלל מדברים כאלו, ולבלי לחשב מחשבות כלל בענין זה, רק יהיה כגבור חיל, לעמוד כנגד תאותו, ויסיח דעתו מזה לגמרי. ואל יתפחד כלל. וה' הטוב בעיניו יעשה עמו, מה שהוא יתברך חפץ בו.

אזהרה להיות רגיל במקוה

גם בלא זה הזהיר מאד להיות רגיל בטבילת מקוה. ואמר, שבימים שאין אומרים תחנון, כגון ביומי דניסן וכיוצא, המובאים בשלחן ערוך אורח חיים, צריכין להיות רגיל ביותר בטבילת מקוה. כן נזכה לקים כל דבריו באמת ובתמים, אמן כן יהי רצון.

ורמז בדבריו, שזה היה בחינת פגם של דוד המלך עליו השלום, בבת שבע וכו', ולא באר הדבר היטב.

מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד

ומאד מאד צריכין להתחזק בשמחה תמיד, ואל

ונשענת על עצים מתים, כף ישראל הם חיים וקיימים ונשענים על המתים, אלו האבות.

וכן אתה מוצא כמה תפלות התפלל אליהו בהר הפרמל, שתד האש, כמה דאת אמר: ענני ה' ענניי, ולא נענה, אלא כיון שהזכיר את המתים, ואמר: ה' אלי אברקהם יצחק וישראל, מיד נענה, מה כתיב: ותפל אש ה'.

וכן משה, בפעה שעשו ישראל אותו מעשה, עמד ולמד עליהם זכות ארבעים יום וארבעים לילה, ולא נענה, אלא כיון שהזכיר את המתים מיד נענה, שנאמר: זכור לאברקהם ליצחק ולישראל, מה כתיב וינחם ה' על הרעה, הוי: כשם שהגפן הזאת חיה ונשענת על עצים מתים, כן ישראל חיים

מעלות הזוכה להיות על קברי הצדיקים

אמר המעתיק: [הגה"ק הרב מטשערין ז"ל] כתיב מג: תפוחי זהב במשכיות כסף דבר דבר על אפניו. לכן אמרתי להציג פה מעט מזעיר ממאמרי חכמינו זכרונם לברכה, אשר שם מבאר גדל זכות הצדיקים אחר הסתלקותם למעלה למעלה, וכמה גדול הזכות והתועלת של המהלכים על קברם הקדוש, זכותם יגן עלינו, אמן כן יהי רצון.

ישראל חיים בזכות הצדיקים שכבר מתו

במודרש רבה פרשת כי תשא, על פסוק זכור לאברקהם וכו': הדא הוא דכתיב^מ: גפן ממצרים תסיע וכו', וכו'. ולבסוף מובא בזו הלשון: מה הגפן היא חיה

מג. משלי כה, יא. מד. פרשה מ"ד. מה. תהלים פ, ט'. מו. מלכים א' יח.

למטרא, אמאי אזלינן לגביהון
 דמיתייא, והא כתיבמי ודורש
 אל המתים, ואסור, אמר ליה:
 עד כאן לא חמיתא גדפא
 דצפרא דעדן. ודורש אל
 המתים, אל המתים דייקא,
 דאינון חייביא וכו', דאשתכחו
 תדיר מתים, אבל ישראל דאינון
 זכאי קשוט, שלמה קרא
 עלייהומי: ושבח אני את
 המתים, שכבר מתו בזמנא
 אחרא, ולא השתא, שכבר מתו,
 והשתא אינון חייין.

ועוד, דשאר עמין, פד אתו
 למיתהון, אתיין
 בחרשין לאתערא עלייהו זינין
 בישין, וכד ישראל אתיין
 למיתהון, אתיין בכמה תשובה
 לקמי קודשא בריך הוא,
 בתבירו דלבא בתענייתא
 לקבליה. וכלא בגין דנשמתיין
 קדישין יבעון רחמי לקמי
 קודשא בריך הוא עלייהו,

ונשענים על האבות כשהם
 מתים, הוי: זכור לאברהם
 ליצחק ולישראל וכו'.

ההולך לקברי צדיקים מעורר
 רחמי השם יתברך

ובזהר הקדוש פרשת אחרי דף
 ע' וע"א, מובא שם
 דברים נפלאים ונוראים מזה
 הענין הקדוש, וזהו: תאנא,
 אמר רבי יהודה, ימא חד הוו
 אזלו רבי חזקיה ורבי ייסא
 בארשא, אערעו בגוש חלבא,
 והוי חרוב, יתבי סמוך לבי
 קברי וכו', עין שם המעשה
 הנפלאה.

בסוף איתא בזו הלשון: אמרו,
 ודאי בשעתא דזכאין לא
 אשתכחו בעלמא, עלמא לא
 מתקימא אלא בגיניהון
 דמיתייא.

אמר רבי ייסא: בשעתא
 דאצטריך עלמא

דְּכֹלָא אֲתַקְשֵׁר דָּא בְּדָא, נִפְשׁ בְּרוּחַ, וְרוּחַ בְּנִשְׁמָה, וְנִשְׁמָה בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲשֶׁתַּכַּח דְּנִפְשׁ צְרוּרָה בְּצְרוּר הַחַיִּים, עַד כָּאן לְשׁוּנו הַקְּדוּשׁ.

ועוד מובא בהפירושי של העין יעקבי, וזה לשונו¹: שֶׁכָּבַר מֵתוּ בְּפוֹלְחָנָא דְּמֵאֲרִיָּהוֹן.

הסומך על זכותם והולך לקברם
בודאי יושע

מכל המאמרים הקדושים הנ"ל, רואין גדל יקרת זכות הצדיקים, אשר כבר הלכו לעולמם. אשרי האיש אשר יסמך על זכותם כל ימי חייו, ולא יתיאש את עצמו מן הרחמים לעולם, ובכל מה שיעבר עליו כל ימי חייו, הן ברוחניות, והן בגשמיות, יסמך על זכותם, וישא ידיו ולבו לאל אמונה יתברך, ובודאי יושע,

וקודשא בריך הוא חיים על עלמא בגינייהון.

הצדיק אינו מסתלק מן העולם

ועל דא תנינן: צדיק, אף על גב דאתפטור מהאי עלמא, לא אסתלק ולא אתאביד מכלהו עלמין, דהא בכולהו עלמין אשתכח יתיר מחייו, דבחייו אשתכח בהאי עלמא בלחודו, ולבתר אשתכח בתלת עלמין וזמין לגבייהו, דכתיב²: עֲלְמוֹת אֶהְבֹּדָה, אֵל תִּקְרִי "עֲלְמוֹת", אֵלָא "עֲלְמוֹת", זְכָאָה חוֹלְקִיָּהוֹן.

אף שמתו הם צדורים בצרור
החיים

תאנא, כתיבי: והיתה נפש אדני צרוורה בצרור החיים. והיתה נפש אדני, נשמת אדני מבעיא ליה. אלא כמה דאמרן, זְכָאָה חוֹלְקִיָּהוֹן דְּצַדִּיקָא,

מט. שיר השירים א' ג'. נ. שמו"א כה, כט. נא. הרי"ף. נב. מסכת שבת ל.. נג. ושבח אני את המתים.

אוֹתָם נְבוֹרָאָדָן, יֵהיוּ עוֹבְרִים
 דְּרַךְ שָׁם, וַיְצַאת רַחֵל עַל קַבְרָה,
 וּבְכַתָּהּ וּמִבְקֶשֶׁת עֲלֵיהֶם
 רַחֲמִים, שְׁנֵאֲמַר־י׃ קוֹל בְּרָמָה
 נִשְׁמַע וּגוֹ', וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 מְשִׁיבָה: יֵשׁ שָׁכַר לַפְּעֻלְתָּךְ נְאוּם
 ה' וְשָׁבוּ בָנִים לְגְבוּלָם, עַד כָּאֵן
 לְשׁוֹנוֹ.

וּבְמִסְכָּתָא סוּטָה יֵיט אֵיתָא: וְאָמַר
 רַבֵּי חֲמַא בַר חֲנִינְא,
 מִפְּנֵי מַה נִּסְתַּתֵּר קַבְרוֹ שֶׁל מֹשֶׁה
 מִעֵינֵי בֶּשֶׁר וְדָם, מִפְּנֵי שְׁגִלוֹי
 וַיְדוּעַ לִפְנֵי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
 שְׁעֵתִיד בֵּית הַמִּקְדָּשׁ לַחֲרֹב
 וּלְהַגְלוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל מֵאַרְצָם,
 שְׁמָא יָבֹאוּ לְקַבְרֹתָו שֶׁל מֹשֶׁה
 בְּאוֹתָהּ שְׁעָה, וַיַּעֲמֵדוּ בְּכִיָּה
 וַיִּתְחַנְּנוּ לְמֹשֶׁה וַיֹּאמְרוּ לוֹ:
 מֹשֶׁה רַבְּנוּ עֲמֵד בְּתַפְלָה בְּעַדְנוּ,
 וְעוֹמֵד מֹשֶׁה וּמִבְטֵל אֶת הַגְּזֵרָה,
 מִפְּנֵי שְׁחִיבִים צְדִיקִים
 בְּמִיתָתָם יוֹתֵר מִבְּחֵייהֶם וְכוּ'.

כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב "לְקַדוֹשִׁים אֲשֶׁר
 בְּאֶרֶץ הַמָּה, וְאֲדִירֵי כָּל חִפְצֵי
 בָּם".

וּבְפָרָט כְּשֶׁהוֹלְכִין עַל קַבְרֵיהֶם
 הַקְדוֹשִׁים, כְּמוֹכֵן
 מִפְּרוּשׁ רַש"י בְּפָרָשַׁת שְׁלַח לָךְ,
 עַל פְּסוּק וַיָּבֹא עַד חֲבֵרוֹן י׃
 וּפְרַשׁ רַש"י, וְהוּא מֵאָמַר
 חֲכָמֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה י׃, שֶׁכָּלֵב
 לָבְדוּ הֵלָךְ לְשֵׁם לְהַשְׁתַּטַּח עַל
 קַבְרֵי אֲבוֹת, לְהַצִּילוֹ מֵעֲצַת
 מְרַגְלִים.

וְכֵן מִפְּרוּשׁ רַש"י בְּפָרָשַׁת וַיַּחֲזִי
 עַל פְּסוּק וְאֲנִי בְּבוֹאֵי מִפְּדֹן
 אֲרַם י׃, וְהוּא גַם כֵּן מֵאָמַר
 רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה י׃:
 וְאֶקְבְּרָה שָׁם, וְלֹא הוֹלְכֵתִיהָ
 אֶפִּילוּ לְבֵית לָחֵם וְכוּ', וַיַּדְעֵתִי
 שֵׁשׁ בְּלִבִּי עָלַי. אֲבָל דַּע לָךְ,
 שֶׁעַל פִּי הַדְּבוּר קַבְרֵתִיהָ שָׁם,
 שֶׁתֵּהָא לְעִזְרָה לְבָנֶיהָ כְּשִׁיגְלָהּ

נד. במדבר יג, כב. נה. סוטה לד.: נז. בראשית רבה
 פרק פ"ב סימן י'. נת. ירמיה לא, יד. נו. דף י"ג.

הזוכה להיות שם יועילו בלי
שעור

חַכְמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבָרְכָה בְּדָבָר
כָּלֵב וְרַחֵל אֲמֵנוּ וּמִמָּאֵמֶר
חַכְמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבָרְכָה,
מִהִסְתַּתֵּר קִבְרוֹ שֶׁל מֹשֶׁה רַבְּנוּ
עָלְיוֹ הַשָּׁלוֹם, וְהִבֵּן.

מִכָּל זֶה מוֹבֵן, אֲשֶׁר לֵהִיּוֹת עַל
קִבְרָם מִמֶּשׁ, מוֹעִיל בְּיִתְרָה
וְיִתְרָה, מִלְּהִזְכִּיר זְכוּתָם לְבַד,
וּלְבָלִי לֵהִיּוֹת עַל קִבְרָם מִמֶּשׁ.
כִּי גַם לְהִזְכִּיר זְכוּתָם לְבַד, גַּם
כֵּן גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד, וּמוֹעִיל מְאֹד
מְאֹד, אֲבָל לֵהִיּוֹת עַל קִבְרָם
מִמֶּשׁ, זֹאת מוֹעִיל בְּיִתְרָה וְיִתְרָה
בְּלִי שְׁעוֹר. כַּמּוֹבֵן מִמָּאֵמְרֵי

כֵּן נִזְכָּה לִילָךְ וּלְהַשְׁתַּטַּח עַל
קִבְרֵי הַצַּדִּיקִים, וּלְהִרְבּוֹת
בְּעֵתָהּ, וּלְשַׁפֵּךְ לִבְנוֹ כַּמִּים נִכְח
פְּנֵי ה', אֲזַי בּוֹדֵאֵי בְהֵם עוֹלָם
נוֹשֵׁעַ, אֲמֵן כֵּן יְהִי רַצוֹן.

יהי רצון שאומרים קודם אמירת תהלים אומרים כאן (רק בימות החול):

יְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
הַבּוֹחֵר בְּדָוִד עַבְדּוֹ וּבְזֵרְעוֹ אַחֲרָיו וְהַבּוֹחֵר
בְּשִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת, שֶׁתִּפְּן בְּרַחֲמִים אֶל קְרִיאַת
מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים שְׁאֶקְרָא בְּאֵלוֹ אֲמָרָם דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלְיוֹ
הַשָּׁלוֹם בְּעֵצְמוֹ זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ. וַיַּעֲמֵד לָנוּ זְכוּת
פְּסוּקֵי תְהִלִּים וּזְכוּת תְּבוֹתֵיהֶם וְאוֹתֵיּוֹתֵיהֶם
וּנְקֻדוֹתֵיהֶם וְטַעְמֵיהֶם וְהַשְׁמוֹת הַיּוֹצְאִים מֵהֶם מְרָאשֵׁי
תְּבוֹת וּמִסּוֹפֵי תְּבוֹת, לְכַפֵּר פְּשָׁעֵינוּ וְעֲוֹנוֹתֵינוּ

וְחַטָּאתֵינוּ, וְלוֹמַר עֲרִיצִים וּלְהַכְרִית כָּל הַחַוְחִים
 וְהַקּוֹצִים הַסּוֹכְבִים אֶת הַשּׁוֹשְׁנָה הָעֲלִיזָה, וְלַחֲפַר
 אִשֶׁת נְעוּרִים עִם דוֹדָה בְּאַהֲבָה וְאַחוּה וְרַעוּת,
 וּמִשָּׁם יִמְשָׁךְ לָנוּ שְׁפַע לְנַפְשׁ רֹחַ וּנְשָׁמָה לְמַתְרַנּוּ
 מֵעֲוֹנוֹתֵינוּ וְלִסְלַח חַטָּאתֵינוּ וּלְכַפֵּר פְּשָׁעֵינוּ, כְּמוֹ
 שֶׁסְּלַחַת לְדוֹד שְׂאֵמֵר מְזַמְרִים אֱלֹהֵי לְפָנֶיךָ, כְּמוֹ
 שֶׁנֶּאֱמַר גַּם יְהוָה הַעֲבִיר חַטָּאתְךָ לֹא
 תָמוּת. וְאֵל תִּקְחֵנוּ מִהָעוֹלָם הַזֶּה קָדָם זְמַנְנוּ עַד
 מְלֵאת שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה בְּאִפְן שְׁנוּכַל
 לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר שָׁחַתְנוּ. וּזְכוּת דָּוִד הַמְּלִיךְ עָלֵינוּ
 הַשְּׁלוֹם יִגַּן עָלֵינוּ [בְּעֵדְנוּ] שֶׁתֹּאדִיר אִפְּךָ עַד שׁוֹכְנֵנוּ
 יֵלֶךְ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ. וּמֵאֲצֵר מִתְּנֵת חֲנֻם
 חֲנֻנוּ, בְּדַבְּתִיב וְחַנּוּתִי אֶת אֲשֶׁר אֲחִין וְרַחֲמֵתִי
 אֶת אֲשֶׁר אֲרַחֵם. וּבְשֵׁם שְׂאֵנוּ אוֹמְרִים לְפָנֶיךָ
 שִׁירָה בְּעוֹלָם הַזֶּה כֶּךָ נִזְכָּה לֹמַר לְפָנֶיךָ יְהוָה
 אֱלֹהֵינוּ שִׁיר וּשְׁבַחָה לְעוֹלָם הַבָּא. וְעַל יְדֵי
 אֲמִירַת תְּהִלִּים תִּתְעוֹרֵר חֲבַצְלַת הַשְּׂרוּן וְלִשִׁיר
 בְּקוֹל נְעִים בְּגִילַת וְרִנָּה, כְּבוֹד הַלְּבָנוֹן נִתֵּן לָהּ,
 הוֹד וְהָדָר בְּבֵית אֱלֹהֵינוּ בְּמַחֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן
 סְלָה:

קודם שיתחיל באמירת תהלים יאמר זה:

לְכוּ נִרְנְנָה לַיהוָה, נְרִיעָה לְצוֹר יִשְׁעֵנוּ: נִקְדְּמָה פָּנֵינוּ
בְּתוֹדָה, בְּזִמְרוֹת נְרִיעַ לֹא: כִּי אֵל גָּדוֹל יְהוָה,
וּמַלְךְ גָּדוֹל עַל כָּל אֱלֹהִים:

תְּהִינִי מִזְמֵן אֶת פִּי לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל וּלְשַׁבַּח אֶת
בוֹרְאֵי: לְשֵׁם יְחִוּד קְדָשָׁא בְּרוּךְ הוּא
וְשָׁכֵנֵתָה, בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוֹ עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנַעֲלָם
בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל:

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים

תְּהִינִי מְקַשֵּׁר עֲצָמֵי בְּאִמִּירַת הָעֲשָׂרָה מִזְמוֹרִים אֵלֶי:
לְכָל הַצְּדִיקִים הָאֱמֵתִיִּים שְׂבָדוּרְנוּ. וּלְכָל
הַצְּדִיקִים הָאֱמֵתִים שׁוֹכְנֵי עֵפְרַיִם. קְדוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ
הַמָּתָה. וּבְפָרְט לְרַבְּנֵינוּ הַקְּדוֹשׁ צְדִיק יְסוֹד עוֹלָם נַחַל
נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה רַבְּנֵינוּ נַחְמָן בֶּן פִּינְאָה. וְכוּתֵם יִגַּן
עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל אָמֵן.

תהלים פָּרָק ט"ז

מִכַּתֶּם לְדָוִד שִׁמְרֵנִי אֵל כִּי־חֲסִיתִי בְךָ: (ב) אֲמַרְתָּ
לִיהוָה אֲדֹנָי אַתָּה טוֹבֵתִי בַל־עֲלֹדָה: (ג) לְקַדְוֹשִׁים
אֲשֶׁר־בְּאָרֶץ הַמָּה וְאֲדִירָי בַל־חֲפָצֵי־בָם: (ד) וְיָבֹנִי
עֲצָבוֹתֶם אַחַר מָתְרוּ בַל־אֲסִיף נִסְבִּיתֶם מִדָּם וּבַל־
אֲשָׂא אֶת־שְׁמוֹתֶם עַל־שִׁפְתָי: (ה) יְהוָה מִנְתַּחֲלָקֵי
וּכְוִסֵּי אֶתָּה תוֹמִיךָ גּוֹרְלִי: (ו) חֲבָלִים נִפְלוּ־לִי
בַנְּעָמִים אַף־נִחַלַת שִׁפְרָה עָלַי: (ז) אֲבָרְךָ אֶת־יְהוָה
אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי אַף־לַיְלֹת יִסְרֹנֵי בְלִיּוֹתָי: (ח) שְׂוִיתִי
יְהוָה לְנֹגְדֵי תַמִּיד כִּי מִיָּמִינִי בַל־אֲמוּט: (ט) לְבֶן |
שִׁמְחָה לְבִי וַיְגַל כְּבוֹדִי אַף־בְּשָׂרַי יִשְׁכַּן לְכַטַּח: (י) כִּי |
לֹא־תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשִׂאוֹל לֹא־תִתֵּן חֲסִידְךָ לְרֵאוֹת
שִׁחַת: (יא) תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים שִׁבְעַת שְׁמֵחוֹת אֶת־
פְּנֵיךָ נַעֲמֹת בִּימִינְךָ נֹצֵחַ:

מכתם לדוד שִׁמְרָנִי אֵל כִּי חֹסֵיתִי בְךָ (טז, א)

✿ מכתם לדוד - מך ותם ✿

כִּיּוֹן שְׁלֹא יִשְׁלַט, אִזְ אֵיתָם. אִז: אֶל־ף, אֹר הַעֲתִיק. זי"ן, שְׁבַע דְּרָגוֹת שְׁפָלוֹת בְּיַעֲקֹב. כִּיּוֹן שְׁפָל זֶה הַתַּחֲבֵר, אִז אֶהְיָה תָם. שְׁכָף נִקְרָא מִכְתָּם - מך ותם. מך - מְשׁוּם שְׁאִין לָה אֹר מִשְׁלָה. תָם - כְּשֶׁהִלְבְּנָה בְשָׁלְמוֹת וּמְאִירָה בְּאוֹרוֹת עֲלִיוֹנִים, אִזִּי תָם, וְעַל זֶה מִכְתָּם לְדוֹד.

זוהר חדש
ו'
כי תשא
דף עו ע"א

כִּיּוֹן דְּלֹא יִשְׁלוֹט, כְּדִין, אִז אֵיתָם. אִז: אֶל־ף, נְהִירוֹ דְּעֲתִיקָא. זי"ן, שְׁבַע דְּרָגִין דְּכִלְיָן בְּיַעֲקֹב. כִּיּוֹן דְּכָל הָאִי אֶתַּחֲבֵר, כְּדִין אֶהְיָה תָם. דְּהִכִּי אֶקְרִי מִכְתָּם, מך ותם. מך: בְּגִין דְּלִית לָה נְהוּרָא מְדִילָה. תָם: כִּד סִיתְרָא בְּאֶשְׁלְמוֹתָא, וְנְהָרָא בְּנְהִירִין עֵילָאִין, כְּדִין תָם. וְעַל דָּא מִכְתָּם לְדוֹד.

לשון הזוהר

⊗ שְׁמֵרְנִי אֵל כִּי חֲסִיתִי בָךְ ⊗

מַתִּי? כְּשֶׁנִּשְׁמַרְתָּ הַלְבָנָה. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (תהלים טז) שְׁמֵרְנִי
אֵל כִּי חֲסִיתִי. מַה זֶה חֲסִיתִי? כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר (שם נז)
 חֲסִיָּה נִפְשׁ"י.

אִי־מַתִּי. כִּד אֶתְנַטְּיֶרֶת סִי־הָרָא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שם טז)
 שְׁמֵרְנִי אֵל כִּי חֲסִיתִי בָךְ. מֵאִי חֲסִיתִי, כְּמָא דְאֵת
 אֲמַר (שם נז) חֲסִיָּה נִפְשׁ"י.

לשון הזוהר

⊗ צְרִיךְ לְעוֹרָה, שְׂיֵאִיר חֲסֵד עֲלִיּוֹן לְחֲסָדֵי דְוֹד הַנְּאֻמָּנִים ⊗

מַה הַטַּעַם שְׁמֵרְנִי אֵל? צְדוֹ שֶׁל אַבְרָהָם שְׁצָרִיךְ לְעוֹרָר,
שְׂיֵאִיר חֲסֵד עֲלִיּוֹן לְחֲסָדֵי דְוֹד הַנְּאֻמָּנִים. זֶה
 שְׁפָתוֹב (שם קג) וְחֲסֵד ה' מְעוֹלָם וְעַד עוֹלָם. חֲסֵד - זֶה
 אַבְרָהָם, שְׁלֶקַח מִהָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן אֹר וְחַיִּים וְנָתַן לְעוֹלָם
 הָאֲחֵרוֹן. זֶהוּ שְׁפָתוֹב וְעַד עוֹלָם עַל יִרְאָיו. הוּא הָעוֹלָם
 הָאֲחֵרוֹן שְׁתַּלְוִיָּה בּוֹ הִירְאָה.

מֵאִי טַעְמָא שְׁמֵרְנִי אֵל. סְטְרָא דְאַבְרָהָם בְּעָא לְאַתְעָרָא,
 דִּינְהִיר חֲסֵד עֵילְאָה, לְחֲסָדֵי דְוֹד הַנְּאֻמָּנִים. הָדָא הוּא
 דְכְּתִיב, (שם קג) וְחֲסֵד ה' מְעוֹלָם וְעַד עוֹלָם. חֲסֵד: דָּא
 אַבְרָהָם. דִּנְקִיט מְעוֹלָם עֵילְאָה נְהִירוֹ וְחַיִּים, וְיַהֲיִב לְעוֹלָם
 בְּתַרְאָה, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, וְעַד עוֹלָם עַל יִרְאָיו. הוּא עוֹלָם
 בְּתַרְאָה דְתַלְיָא בִּיהַ יִרְאָה.

לשון הזוהר

לְקַדְּוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה וְאֵדִירִי כָּל חֲפָצַי בָּם (טו, זא)

⊗ האדם שהוא שלם בכל, נקרא קדוש ⊗

אחר כף כִּשְׁשָׁנִיהֶם נִתְקַנְיִם, נַעֲשֶׂה אוֹתוֹ אוֹר לְבֵן כֶּסֶא
 לְאוֹר הַנְּסֻתָר שְׁאִינוֹ נִרְאָה וְאִינוֹ נוֹדַע מֵה שֶׁשָּׁרָה
 עַל אוֹתוֹ הָאוֹר הַלְבָן, וְאִזּוֹ הָאוֹר שְׁלֵם. וְכֵן הָאָדָם
 שֶׁהוּא שְׁלֵם בְּכֹל, וְאִזּוֹ נִקְרָא קְדוֹשׁ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
 (תהלים טז) לְקַדְּוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה וְגו'. כְּמוֹ כֵן בְּסוּד
 עֲלִיּוֹן.

זוהר
 בראשית
 פ' לך לך
 דף טז ע"ב

לְבַתֵּר כִּד מִתְתַקְנֵן תִּרְוִיִּהוּ אֶתְעִבִּידת הֵהוּא נְהוֹרָא
 חוֹרָא כְּרִסְיָא לְנְהוֹרָא סְתִימָאָה דְלֵא אֶתְחִזִּי וְלֵא
 אֶתִּידַע מֵה דְשָׂרָא עַל הֵהוּא נְהוֹרָא חוֹרָא. וְכֵדִין נְהוֹרָא
 שְׁלִים. וְכֵדִין הוּא בֵר נִשְׁ דְּאִיהוּ שְׁלִים בְּכֹלָא. וְכֵדִין אֶקְרִי
 קְדוֹשׁ, כְּמֵא דְאֶתְ אֶמֶר, (תהלים טז) לְקַדְּוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ
 הַמָּה וְגו'. כְּגוֹנוֹא דֵא בְרִזָא עֲלֵאָה.

לשון הזוהר

אֶבְרָךְ אֶת יְהוָה אֲשֶׁר יַעֲצָנִי אֶף לִילוֹת יִסְרוּנִי כְלִיּוֹתִי (טז, זא)

⊗ מְרַכְבֵּה תַחְתּוֹנָה נִקְרָאת לִילוֹת ⊗

וְלִילָה לְלִילָה יְחוּה דְעַת - מְרַכְבּוֹתֵיהָ (זו, זז) שֶׁהֵן גּוֹף
 הַכֶּסֶא, וְכֵלֵן נִקְרָאוֹת לִילוֹת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים טז)

זוהר
 שמות פ'
 תרומה דף
 קלו ע"א

אף לילות יסרוני כליותי. מִרְכָּבָה עָלִינוּה נִקְרָאת יָמִים, יוֹם לַיּוֹם. מִרְכָּבָה תַּחַת־נוֹהָ נִקְרָאת לִילוֹת, לַיְלָה לַלַּיְלָה.

וְלַיְלָה לַלַּיְלָה יַחְזֶה דַּעַת, רְתִיבִין דִּילָה (דא לדא) דַּאיִנוֹן גּוֹפָא דְכָרְסִיָּא, וְכִלְהוּ אֶקְרוּן לִילוֹת, כְּמָה דַּאתְ אָמַר (תהלים טז) אֶף לִילוֹת יִסְרוֹנִי כְלִיּוֹתִי. רְתִיבָא עֲלָאָה, אֶתְקְרִי יָמִים, יוֹם לַיּוֹם. רְתִיבָא תַּתְּאָה, אֶקְרִי לִילוֹת, לַיְלָה לַלַּיְלָה.

לשון הזוהר

✽ פחד בלילות ✽

אדם שיש לו שער שחור, ועינים שחורות, ופנים שחורות, וגוף שחור, אם הוא צדיק וזכאי הוא מצד השכינה, שנאמר בה: שחורה אני ונאווה, כי כל הגוונים שיש מצד הטהור והקדושה כך הם באופן זה גם בסטרא אחרא, ואם הוא רשע, אז הוא מצד כוכב שבתאי, והוא כמו דלי חרס עב ושחור, והוא מצד נוקבא דקליפא, כי שם מושרשים כל הקסמים בעורבים שחורים ובעופות שחורים שהם מצד הטומאה, שיש עליהם כמה ממונים מצד הקליפות הנקראים לילות, שעליהם אמר דוד (תהלים טז ו) אֶף לִילוֹת יִסְרוֹנִי כְלִיּוֹתִי וכן אמר שלמה מפחד בלילות.

תיקוני
זוהר
תקונא
שבעין דף
קכ"א

שַׁעְרָא אוֹכְמָא, וְעֵינֵין אוֹכְמִין, וְאַנְפֵי אוֹכְמִין, וְגוֹפִיָּה אוֹכְמָא, אִם הוּא זָפָאָה אִיהוּ מְסֻטְרָא דְשְׂכִינְתָא, דַּאתְמַר בְּהַ שְׁחוּרָה אָנִי וְנֹאווָה, דְּכָל גּוּוֹנִין דְּסֻטְרָא דְּדְכִין

לשון הזוהר

הָכִי אֵינּוֹן כְּגוֹנוֹא דָא, וְאִם הוּא חַיִּיבָא הוּא מְסַטְרָא
 דְּשִׁבְתָּא"י, פְּתִיָא אוֹכְמָא, מִצַּד נּוֹקְבָא דְקְלִיפָה, דְּתַמְן פֶּל
 קְסָמִין דְּעוֹרְבִין אוֹכְמִין וְעוֹפִין אוֹכְמִין מְסַטְרָא דְמְסַאֲבו,
 דְּאִית עֲלֵיהּוּ כְּמָה מְמַנָּן דְּאֶתְקְרִיאוּ לִילוֹת, דְּעֲלֵיהּוּ אָמַר
 דְּוֹד (תהלים טז ו) אֶף לִילוֹת יִסְרוּנִי כְּלִיזוֹתִי, מִפְּחַד בְּלִילוֹת
 .(שיר ג ח).

תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים שְׁבַע שְׁמֹחוֹת אֶת פְּנִיךָ נְעִמּוֹת בְּיַמִּינְךָ נִצְחָ (טז, יא)

וְעַל זֶה (תהלים טז) תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים. כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר (שמות ב)
 וַיִּדַע אֱלֹהִים. אֲרַח חַיִּים, וְכִי הוּא? שְׁבַע שְׁמֹחוֹת,
 אוֹתוֹ שֶׁכָּל הַשְּׁבַע נִכְלָל בּוֹ, וַיַּחְזִיר פָּנָיו כְּנֹגֵד פְּנִיךָ, שְׁאֲנִי
 אֲחוּז בָּהֶם. וְאִז נְעִמּוֹת בְּיַמִּינְךָ נִצְחָ, שֶׁהַשְּׂמֹאל נִכְלָל בְּיַמִּין.
 וְכִשְׁנִכְלָלְתָּ, חוֹזֵר הַצּוּר לַעֲשׂוֹת אֶת פְּעֻלוֹ שֶׁל תְּמִים, וְעַל
 כֵּן זֶה יִתְּנוּ.

זוהר חדש
 כי תשא

וְעַל דָּא (תהלים טז) תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים. כְּמָה דְּאֶתְ אָמַר,
 (שמות ב) וַיִּדַע אֱלֹהִים. אֲרַח חַיִּים, וּמֵאֵן הוּא, שׁוֹבַע
 שְׁמֹחוֹת, הֵהוּא דְּכָל שְׁבַעָא אֶתְפְּלִיל בִּיה, וַיַּהֲדֵר אֲנָפוּי
 לְקַבְּלֵי פְּנִיךָ, דְּאֵנָא אֲחִיד בְּהוֹן. וְכַדִּין נְעִימּוֹת בְּיַמִּינְךָ נִצְחָ,
 דְּשְׂמֹאלָא אֶתְפְּלִילַת בְּיַמִּינָא, וְכַד אֶתְפְּלִילַת, אֶתְהַדֵּר צוּר
 לְמַעַבְד פְּעֻלוֹ דְּתְמִים, וְעַל דָּא זֶה יִתְּנוּ.

לשון הזוהר

